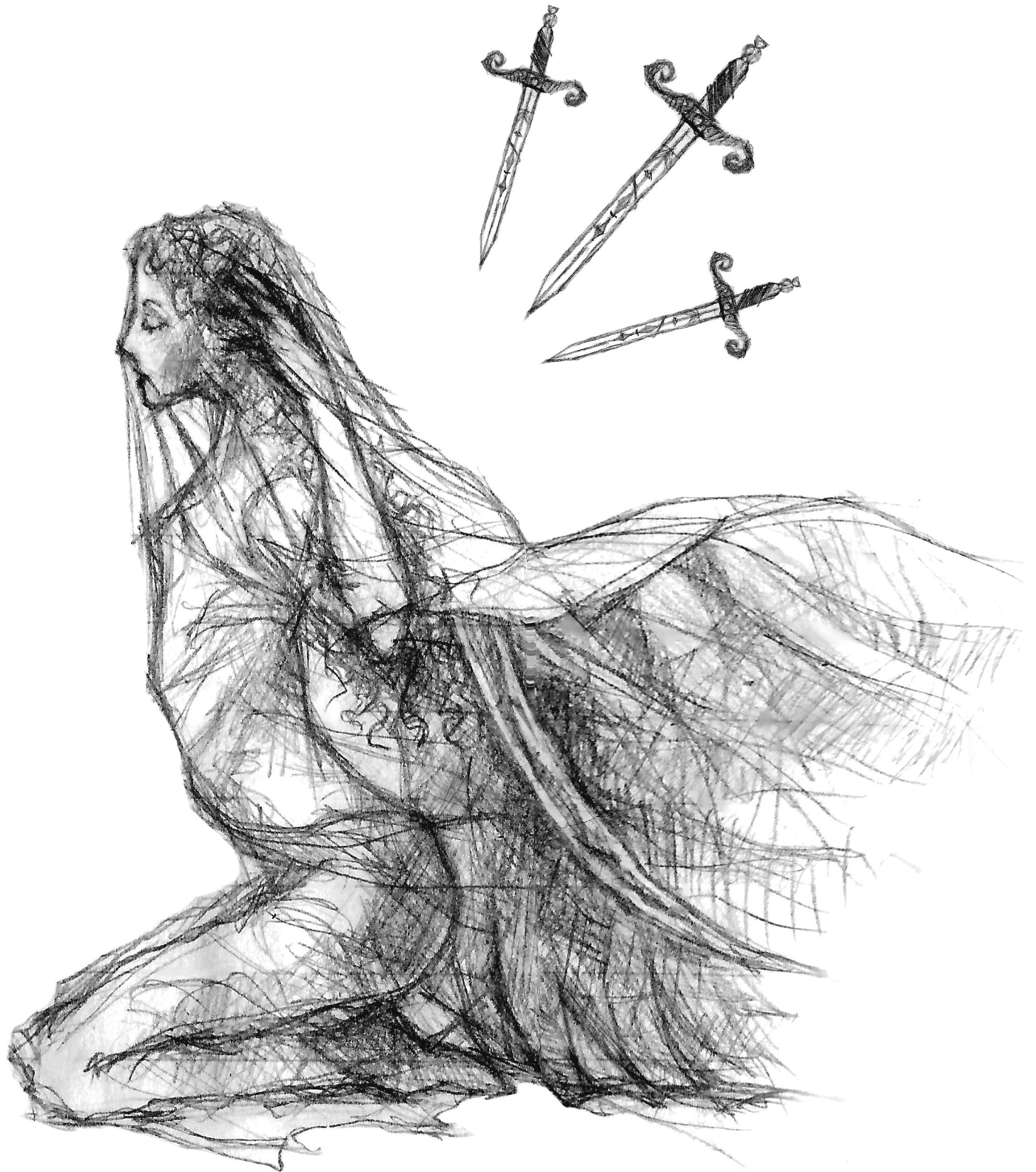

PORGAZZEEN 80

EDITORIAL

Drazí čtenáři,

Není to tak dávno, co jsem měla tu čest vás takto poprvé nervózně a snad i trochu pyšně oslovit. Něco jiného je psát slohovou práci, kterou posuzuje pouze váš učitel, něco jiného je psát článek do časopisu, který posuzují všichni čtenáři a něco naprosto jiného je být hybatelem všeho dění, díky kterému takový časopis vzniká a být za to odpovědný. Naštěstí jsem měla opravdu štěstí na lidi v týmu a mohla jsem se spolehnout, že slíbenou práci odvedou a já je nebudu muset příliš často postrkovat a popohánět nekonečnými připomínkami termínů. A tak hlavně díky nim vzniklo několik jistě kvalitních a nezapomenutelných čísel školního časopisu. A jak už to tak bývá, když se něco konečně naučíte, život vás postrčí dál a vy se musíte zase učit něco nového a jiného. Takže teď, když jsem se tenhle management naučila, je čas předat pochodeň šéfredaktorství dál.

A musím říct, že najít svého následovníka je asi ta nejtěžší a nejzodpovědnější věc, která každého šéfredaktora čeká. Musí to být člověk přesně jako já, milý, přátelský, neodbytný, nehašteřivý, musí výborně psát, musí být schopný přilákat davy spolupracovníků, a být dobrý manager. Je to samozřejmě trochu nadsázka, ale pár těch vlastností mít zkrátka musí. Takže vlastně hned, jak tuto funkci získáte, už pomalu hledáte, komu jí pak předáte. Už vás nebudu déle napínat, další číslo vznikne pod taktovkou Julči Kozmíkové. Jako Pája s Vojtou věřili ve mě, tak i já věřím, že jsem vybrala svou následovnici správně.

Pokud si mohu dovolit parafrázovat Jaroslava Seiferta, jednoho dne starý šéfredaktor končí a nový, snad lepší, začíná. Milá Julčo, přeji ti, aby pod Tvým vedením časopis vzkvétal! A vám, drazí čtenáři, aby se PORGazeen vždy dobře četl.

Dnes naposledy

Vaše Klára

OBSAH

Škola, školství, studentstvo	3
Devadesátky v Libni	4-5
Sportgazeen	6-7
Kolik jazyků umíš	7
Teacher talks about Youtube	8-9
Antiperle	9
Dvě lhářky	10-11
Hudební vokno	12
Zbloudilý koráb JN	13
Perly sviní(m)	14-15
Na Větrné hůrce	16
Za Babiše bylo líp	17
Filozofická okenice	18
Válka s mloky	18-19
Die Deutsche Seite, La page français	20-21
Rozmarná operace	22-23
Minirecenze	24-25
Postřehy z Motola	26
The adventures of the soda aisle	27
Legendy o světcích a světicích	28-29
O čem mluvím, když mluvím o Star Wars	30
2 kramářské písně	31

STALO SE

MA na výletě vyhrotil průvodkyni * Primáni vydražili erotický obraz, kam se ale poděl? * LT ? SL * Primánsko-septimánská voda bez utonulých. Po túře zmrzlinka i politicky laděná prohlídka zámku, fandíme. * Primáni vstávají někdy i v pět ráno. * Na sextánské vodě se vyklopili PT a MJ, PT odjíždí s traumatem * Na septimánsko-primánské ZT a KJ. * Jarní maturiták. * Tabla na after nebyly, nebo si to nikdo nepamatuje? Skandál. * ZT opět ve svém vesmírném obleku. * Filmovka nakonec nebyla ani jedna. Jednou "nepořádek", jednou chyběl dozor. * I krabičky mají své dny, aneb nikdy v bílém na oběd. Odpadní sprchy jsou fuj. Korábe?! * Paní u mikrovlnek to zachraňuje <3 * JŠ ze sexty odchází. * MŠ ? PD * Septimánská absence. Držte se, pusinky. * První mezitřídní LPGA Cup, ve finále porazila sekunda septimu. * ŠL a terciánky, každou přestávku zabírají gauče * Religiózní výlet do Pardubic. * Sborovna sobě po třech letech opět zaválela, MA sklidil potlesk na otevřené scéně. * Kvintáni stále demolují třídu, aféra. * Septima rozjíždí kadeřnictví, KK i ŠCh se už nechali ostříhat. Kdo bude další? * RL + LS * stálíce: AB + EB * ŠŠ + JK (mimo) * VŠ + LP * EF + MF

Škola, školství, studentstvo

Tento článek vznikl ze zamyšlení, které na češtině s panem profesorem Valáškem podstoupí každoročně každý student. Zamyšlení je podle svého názvu text, ve kterém má autor za úkol popsat chod svých myšlenek. Moje myšlenky ovšem nefungují v jakémsi chodu, ani v jakémkoliv pořádku, nýbrž se navzájem překřikují a vlastně ani nevědí, kým jsou. I proto vznikl tento článek.

O škole přemýšlí každý z Vás skoro neustále. Vždyť tu trávíme většinu našeho času. A tak jste se určitě někdy zamýšleli i nad tím, co to vlastně škola je. Podle většinové společnosti je škola instituce, která má mladé, nic nevědoucí děti proměnit v chytré, sebevědomé lidi, kteří budou součástí naší krásně fungující společnosti. Má do nás „nacpat“ co nejvíc vědomostí, které pak snad využijeme ve zbytku života... Takže se teď naučím co nejvíc a pak z toho jednoduše žiji?

Když se v mých myšlenkách posunu dál, dostanu se k problematice školství, kde se ocitám ještě více zmatená. V každé zemi školství funguje jinak, v některých nefunguje vůbec. Já jsem tedy rozhodně ráda, že u nás školství funguje. Vždyť se ráda učím o nových věcech... Ale? Kdy je škola prostor pro nabírání vědomostí a kdy pouhá povinnost? Kdy je v pořádku kvůli škole nespát, kdy je v pořádku se kvůli škole nevěnovat svým zájmům, kdy je v pořádku mít kvůli škole horší mentální zdraví? Kde je ta hranice? Tu má asi každý jinde.

Nechystám se tady procházet bludišti svých myšlenek, protože se v tomto časopisu určitě nachází spousta dalších zajímavých článků, básní, fejetonů a jiných uměleckých útvarů, které se dožadují Vaší pozornosti. Pokusím se tedy vrátit přes školství a školy zpět k tomu, čehož jsem součástí já i většina z Vás: studentstvo. Orgán, který se neustále mění a vyvíjí. Tuto skutečnost krásně dokazuje Porgazeen nebo jakýkoliv jiný studentský časopis.

Porgazeen, který byl v devadesátých letech minulého století prostorem například i pro veřejné spory mezi studentstvem, profesorstvem i vedením školy ohledně toho, jak má naše škola vypadat. I když už se viditelně neprojevují v Porgazeenu, spory z naší školy nikdy nevymizí. Bylo by velmi podezřelé, kdyby vymizely. V naší společnosti se totiž vyskytují neustále a škola má nás, mladé nevědoucí

děti, připravit na onu společnost. Právě teď máte asi pocit, že ty moje zmatené myšlenky vidí všechno negativně. A máte asi pravdu. Ohledně Porgazeenu ovšem zůstávám v naději. Věřím, že Porgazeen je a vždycky bude hlavně prostor pro studenty, kteří si potřebují vybit své zmatené myšlenky, vyjádřit svůj názor, nebo se prostě jen pokusit zorientovat v té zvláštní bytosti, kterou je škola (a život).

Pište tedy do Porgazeenu, časopisu školního. Šéfredaktorka Klára Jánošíková Vás určitě přivítá ráda a s otevřenou náručí. Nejspíše ji najdete o přestávce dole na chodbě, kde Vám svou chutí do konverzace zaručeně zlepší den. (Dokázala to i u mě a mně toho den moc nezlepšil.) A ještě jedna věc: nebojte se při tom psaní udělat pořádný rámus.

S přáním hezkého (školního) dne,

Anežka Julia Peimer (kvarta)

Devadesátky v Libni

„Paní profesorko, vy se máte, že jste prožila devadesátá léta“, řekl mi někdy kolem roku 2011 nad svazky vydanými právě na počátku této dekády jeden z vašich spolužáků, tuším, že ve svém maturitním ročníku. Na jednu stranu mě to dojalo, protože s podobným zájmem jsme se my obraceli k vydáním a vůbec kultuře let šedesátých, na druhou stranu jsem se až lekla, že z období pro mě do jisté míry pořád živého už je historie...

V souvislosti s novým seriálem Devadesátky, se znovu o tato v mnoha směrech přelomová léta studenti začali zajímat. V seriálu je barvitě vykresleno tehdejší podsvětí, které se v chaosu nově nabyté svobody hbitě zformovalo. Jeden z protagonistů seriálu před jeho premiérou v rozhovoru poznamenal: „byla to hnusná doba...“ O devadesátkách se také mluví jako o epoše nevkusů a skutečně vzpomínám si, jak jsme se už tenkrát pošklebovali nad saky pastelových barev, která nesměla chybět v šatníku žádného podnikatele, ohrnovali nos nad architektonickými zázraky, které vznikaly nejen v nových satelitech, ale leckdy na jinak krásných a poměrně exponovaných místech.

Devadesátky přinesly první válečné konflikty, které jsem byla schopná vnímat v celé jejich obłudnosti. S příchodem svobody se přiostrčila situace na drogové scéně a jako sídlištní dítě jsem najednou mohla pozorovat na více místech v přímém přenosu to, co jsme do té doby znali jen z knihy *My ze stanice ZOO*.

A přesto v roce 1990, kdy jsem nastoupila na *PORG*, a následujících několik let jsem měla pocit, že „ted' se to děje“ a že jednoznačně nejlepší místo

a doba, která mohou být, je ted' a tady. Ideálně skýtala i nevídané možnosti s čerstvě nabytým pasem vlastně kamkoliv vycestovat. „Vy Češi jste na to vyzráli,“ říkali mi přátelé někdy v polovině devadesátých let na Ukrajině, „můžete bez víza na východ (to Západáci nemohli) i na Západ (to zas nebylo tak jednoduché pro lidi z postsovětských zemí).“ S kerouckovskou nostalgií jsme vyráželi stopem, objížděli festivaly, užívali si překotně vznikajících a zase zanikajících klubů, chodili na skvělé výstavy a mnoha věcem zkrátka nevěnovali pozornost.

A jak vypadal počátek devadesátek v Libni? Automat Svět byla první porgánská jídelna.

Metro Palmovka bylo otevřeno téměř tři měsíce po začátku prvního porgánského školního roku. Za oběť mu padla třeba Hrabalova ulice Na Hrázi, ale tu už jsme jako studenti nezažili. Kriticky jsme hodnotili Hrabalovu zed' a našťavaně zahlíželi na nesmyslně naddimenzované prázdné autobusové nádraží.

První rok jsme se učili v protějščí budově v posledním patře. O patro níž sídlila Obchodní akademie, ale nejsem si jistá, jestli už tam byla hned v tom devadesátém roce.

Po přestěhování do stávající budovy stěny zdobily převážně obrazy Aleše Lamra, které přičiněním štetce učitele výtvarné výchovy a později i češtiny Michaela Kadlečka přetékal na všechny okolní stěny.

Ve sklepě, který byl skutečně sklep, mezi pavučinami v prachu vznikala první zkušebna. A taky počítačová učebna.

A co další místa v okolí školy? Discoland Sylvia budil naši pozornost i tenkrát, ráno či odpoledne byl však většinou tichý, prázdný, působil nedobytně a ani trochu lákavě. Občas jsme si cestou kolem odfrkli při pohledu na v okně vystavené fotografie hvězd a hvězdiček showbusinessu veselících se v prostorách Discolandu. Pro mě to zůstal jediný vhled do jeho interiéru. Na terase Discolandu byly kotce s bojovými psy, nemýlím-li se. Uprchlé Jonákovovo medvědě, které napadlo studentku *PORG*u v parku, také není jen legendou, ale to bylo až později a znám to jen z vyprávění.

Nás každopádně zajímaly úplně jiné budovy. Například složenky na obědy (brzy po začátku školního roku Automat Svět zavřel a začalo se chodit na Koráb) jsme chodili platit na poštu u parku, podle mapy bych tipovala, že to byla Konšelská 15. Malá stará pošta.

O vchod vedle od dnešního Pekařství, pravděpodobně na adrese Podlipného 814, se nacházel hostinec Čechie. Nepamatuji si, že bych někdy byla v přilehlém sále, ale výčep byl opravdu reliktem předchozích dekád, jako by se tam zastavil čas a to denně, prakticky od rána. Pravidelně tam sedával manžel paní výčepní a několikrát jsem tam viděla chlapíka s kytarou, který za pivo hrál písničku a tvrdil, že nejlepší hudba je swing. Hostinec u Karla IV. Prošel sice rekonstrukcí, je čistší, má nový nábytek, ale zas tolik se nezměnil. Za podobnou stálíci bych považovala i Jarolímkovi. Zmínila bych ještě hospodu Na Korábě, hostinský tam měl plakát Franka Zappy a vždycky jsme si říkali, že jako Zappa vypadá. V mých vzpomínkách má tedy rysy naprosto shodné s tváří hudebníka.

Abych se nedržela jen pivnic, kterých v Libni vždycky bylo hodně a zmapované jsme je měli poměrně dobře, vrátím se ještě do ulice Na Hrázi, konkrétně do čísla 5. Tam vznikla jedna z úplně prvních vegetariánských jídelen (nejsem si jistá, ale řekla bych, že to bylo už v roce 1991, ale možná trochu později). Jmenovala se už tenkrát Góvinda a provozovali ji členové hnutí Hare Krišna. Píšu o tom nejen proto, že tato restaurace stále ještě existuje, ale také proto, že i fungování nějaké takové komunity pro nás bylo něčím úplně novým a rozhodně to patřilo do barevnosti, bláznivosti a překotnosti raných devadesátek. Zároveň počáteční fungování tohoto podniku bylo opravdu idealistické. Mohli jste si nandat jídlo a zaplatit tolik peněz, kolik jste chtěli, mohli jste přijít a půl dne ležet v horním patře na koberci a číst si, pít čaj a nic nezaplatit. Štědrost provozovatelů se brzy rozkřikla mezi místními dětmi, takže v jedno období se do ticha meditativní hudby co chvíli vřítilo nějaké dítě, zařvalo: „dáš mi plackůůů...“ dostalo, co chtělo a zase vyběhlo na ulici. Neudržitelný nadšenecký koncept se tedy po čase změnil na menu za minimální příspěvek, následovaný příspěvkem doporučeným až do současné podoby. Změna tohoto systému rozhodně nebyla jediným důvodem, že jsme se spíše jali opět mapovat staré dobré zavedené podniky či venkovní prostory.

Místo, které bych v této souvislosti zmínila, je slepé rameno Vltavy na Libeňském ostrově, kam jsme asi tak dvě vydařené zimy chodili rovnou ze školy bruslit nebo hrát hokej.

Ještě na jedno místo jsem vás chtěla upozornit se vzpomínkou na jednoho Libeňáka, který jistě patřil ke koloritu devadesátek této lokality. Byl to Tomáš Tichovský řečený Xicht. Vaši starší spolužáci se mě na něj ptávali, protože při procházkách parkem Pod Korábem narazili na jeho pamětní kámen. Mám podezření, že při prodloužení Kadertovy ulice byl kámen odstraněn, právě v Kadertově ulici Xicht snad celý svůj krátký život bydlel a ve dvoře jednoho z domů měl svoji zkušebnu. Byl to metalák a opravdu veselý kluk, který pro mě ztělesňuje pestrost, otevřenost, ale i zbrkllost a neuváženost devadesátek. Přívlastky, které bych sama od sebe té době nikdy nedala, zároveň asi rozumím, proč jim je vetkla historie.

*Michaela Stoilová
(Autorka je vyučující Základů společenských věd)*

Plechovej hrnek

Mám v plechovém hrnku čas.

Není nic moc.

Studenej, bezbarvej a v něm
nemoc.

Ta stahuje plíce, bere dech i
tep,

měl jsem si radši dát rum,
nebo čaj.

Teplej, zelenej, bez náказы,
ale příliš pozdě,
čas už mi rozložil vazy.

TEĎ nemám JÁ čas

v plechovém hrnku,

UŽ je jen hrnek s časem.

Pojďte si taky dát loka,

urychlit trochu uškrcení lasem.

(u_u)

Úspěšný debut nového turnaje

V čísle 79 jsem psal o pokračující aktivitě Studentského parlamentu z hlediska organizace sportovních turnajů, konkrétně LPGA a OLAFu. Avizoval jsem, že v rámci tradičních ping-pongových bojů se dočkáme mezitřídního turnaje, tedy zcela nového konceptu, a že do konce školního roku proběhne ještě jedna edice OLAFu. V tomto článku se k aktuálním informacím samozřejmě dostanu, ještě předtím se ale vrátím k vyvrcholení předchozího turnaje LPGA, tedy toho s pořadovým číslem 11.

Na konci úvodního březnového týdne se v semifinálových kláních určilo, kdo bude před sborovou bojovat o medaile. Oba duely o finále měly relativně jasný průběh. Nejprve sekundán Patrik Semotan porazil Jakuba Šídu z tercie 2:0 na sety a následně stejným poměrem zvítězil autor tohoto textu nad Kubovým spolužákem Samkem Probstem. V pondělí 7. března se oba terciáni před diváckou kulisou čítající nižší desítky diváků utkali o bronzovou medaili. Utkání se dalo označit za vyrovnané, pod kontrolou ho ale celou dobu měl prvně jmenovaný hráč, který svého soupeře zdolal 11:6, 11:8 a dočkal se dosud největšího úspěchu v LPGA.

O den později, v úterý 8. března, se proti sobě za bouřlivé atmosféry postavili vítězové posledních tří edicí turnaje – autor tohoto textu a Patrik Semotan. Zápas sliboval zajímavou podívanou, podobnou jako v jejich vzájemném zápase v semifinále LPGA X. Tento duel byl ovšem o poznání méně dramatický – zástupce sekundy předvedl zkušený výkon od začátku až do konce a díky vítězství 11:5, 11:7 se v počtu získaných titulů vyrovnal svému finálovému protivníkovi.

Po jarních prázdninách maraton ping-pongového dění pokračoval. Na konci března vypsala autor tohoto textu avizovaný LPGA Cup – historicky první mezitřídní turnaj LPGA. Poté, co všechny třídy od primy po septimu i sborovna uvedly svou nominaci, mohly být vylosovány dvě čtyřčlenné skupiny, z nichž měly do vyřazovací fáze postoupit vždy tři týmy. Na apríla utkáním mezi sextou a septimou odstartovala série dnů, kdy se vždy o velké přestávce uskutečnil jeden mezitřídní duel, sestávající ze dvou dvouher a jedné čtyřhry.

I přesto, že na některé zápasy tolik diváků nedorazilo a sledovali je prakticky jen členové zúčastněných týmů, většina utkání se mohla pyšnit kvalitní kulisou. To platilo obzvláště o duelech sborovny, které přilákaly široké spektrum zájemců. Skupinová fáze se završila 25. dubna kláním mezi profesory a sextou. „Áčko“ ovládla favorizovaná septima, za ní postoupili sexta a prima, v „béčku“ se z postupu rovnou do semifinále podle očekávání radovala sekunda, následovaly tercie a kvinta.

Na přelomu dubna a května začala vyřazovací fáze. Ve čtvrtfinálových soubojích zvítězila tercie nad primou a sexta nad kvintou, vždy to bylo v poměru 3:0 na zápasy. Na konci prvního květnového týdne se po vítězství v rozhodující čtyřhře do finále dostala septima. Jejím soupeřem bude sekunda, která i přes mírně překvapivé počáteční komplikace taktéž poměrem 2:1 zdolala sextu. Duel o třetí místo (tercie vs. sexta) i finále je plánováno na konec května nebo začátek června. Jakmile tedy budete číst tento článek, bude už jasné, kdo se stal historicky prvním vítězem LPGA Cupu.

Pozadu v jarních měsících nezůstává ani OLAF. Poté, co se do druhého letošního turnaje, jež má tentokrát na starosti kvartán Ádám Sátor, při-

hlásilo osmnáct týmů, mohl 7. dubna začít. K 12. květnu, kdy byl tento článek napsán, se odehrála většina duelů ve skupinové fázi, která by měla skončit v polovině měsíce. Mezi favority patří především fináloví aktéři minulého turnaje – Коля, где лопата (autor tohoto textu a Michal Janočko ze septimy) a jejich spolužáci Kryštof Kasha a Adam Tran z týmu InSTant pReSlnk88. Boje o přední příčky budou pravděpodobně na programu v průběhu června.

Na závěr něco napíšu o dalším turnaji, který se ve škole momentálně koná – šachovém klání, kte-

ré je nejspíš na PORGu Libeň historicky prvním. Je potřeba dodat, že se v tomto případě nejedná o akci organizovanou Studentským parlamentem – turnaj nezávisle na něm pořádají sekundáni Maxim Filip a Erik Rössler. Do soutěže se přihlásilo osmnáct hráčů, kteří se spolu utkávají podle tzv. švýcarského systému. V době, kdy píšu tento text, se už odehrála dvě kola, a určitě budou brzy následovat další. Oba organizátoři si za nový koncept zaslouží velkou pochvalu a je možné, že se stáváme svědky zahájení nové porgánské tradice.

Daniel Mitrofanov (septima)

Fejeton

Kolik jazyků umíš

Každý z vás se jistě v cizí zemi někdy pokusil mluvit jazykem oné země. Jak by ne, místní obyvatelé tuto snahu většinou velmi cení. Ovšem málokdo se tímto způsobem dostane do takových situací jako moje máma.

Už od mala jsem slýchala její příhody s cizími jazyky. Jednou si například na jedné recepci spletla anglická slova „lobster“ a „hamster“, takže jeden nebohý Američan se dozvěděl, že právě jí pomazánku z křečka. Ale abych byla fér, její angličtina je jinak skvělá.

Horší je to už s její francouzštinou. Hlavně proto, že veškerou její znalost čerpá z Hercula Poirota. Ten používá všehovšudy čtyři fráze. A sice *merci* (děkuji), *s'il vous plait* (prosím), *bonjour* (dobrý den) a *je suis imbécile* (jsem imbecil). A této své znalosti francouzštiny se rozhodla využít ve francouzsky mluvící části Švýcarska. To by samozřejmě nebyl pro-

blém, pokud by spolu se slovy od Poirota nepochytila i skvělý francouzský přízvuk. Vždy přišla, pozdravila, poděkovala, poprosila a milí Švýcaři se domnívali, že francouzština je její rodný jazyk. Takže snad ve všech restauracích, do kterých jsme vkročili, na nás v nějaké fázi naší návštěvy začali mluvit francouzsky. Už by se jen nabízelo použít poslední větu z jejího repertoáru – *je suis imbécile*. K mému zklamání k tomu nikdy nedošlo, protože obsluze anglicky vysvětlila, že víc toho francouzsky opravdu neovládá.

Další výborná příhoda je z Itálie. V hotelu každý večer přicházela paní s čistými ručníky a měnila je za staré. Několik dní vše probíhalo bez problémů, dala nám čtyři čisté ručníky a zase odešla. Jednoho dne se ale máma rozhodla, že potřebuje ručník navíc, že jich tedy potřebujeme pět. Ovšem když paní přišla, místo italského *cinque* (pět), domáhala se ručníků v počtu *cento* (sto). Paní s ručníky jen vyvalila oči a podala nám mlčky čtyři jako každý jiný den.

Takže přátelé, pokud se chystáte na prázdniny do zahraničí, opusťte pohodlnou bublinu řeči, kterou ovládáte a pokoušejte se mluvit tamní řečí, místní tím určitě potěšíte (přinejmenším na chvíli). A když to nebude vycházet úplně podle vašich představ, tak co? Alespoň budete mít v září o čem vyprávět. A oni také.

Klára Jánošíková (septima)

Teacher talks about Youtube *

I realised recently that I've become something I used to make fun of just a few years ago. First off, don't worry – I promise this isn't one of those things where I say "when I was a kid, I used to think X was terrible, but now I love X and think kids are terrible". Actually, in a weird way, it's kind of the opposite. So we can say that this article is part inquisitive curiosity, part confession, and part apology to Gen Z for making fun of them (though I will continue to do that for other reasons).

The first time I really became aware of what I would call the changing ways young people are consuming media was when I first heard the name Pewdiepie (probably around 2014). When someone told me that this Swedish guy had amassed millions of followers and earned a small fortune by playing video games on Youtube, I balked at the notion. "Who on Earth wants to watch some guy play video games?", I asked. "Wouldn't you rather, you know, play video games?" To me, it made no sense. I simply couldn't understand the appeal. And it was one of the things (among several others, including my receding hairline) that made me realise I was getting old and that I was out of touch with the younger generation. The fact that one of the most popular things to watch for them was random people on Youtube playing video games or doing other annoying stuff was so strange to me.

I even started to notice it in the classroom. A common topic in English language classes is media consumption, so the question "How much television do you watch?" comes up quite regularly in textbooks. Around the time I started at PORG, I noticed that when I asked this question, it was becoming increasingly common to receive the answer "I don't watch television". At first, I was impressed. "Wow, these PORG students are really clever kids", I thought. "They don't waste their time watching TV or playing video games (like me). I guess they must all just pursue scholarly interests all day". However, I quickly realised that this wasn't quite the case. At one point I had the brainwave to tell the students "By the way, when I say television, that includes Youtube". The answers I received quickly became radically different - "Oh, if we include Youtube, then I watch about five hours a day (or more)". So it wasn't just that PORG students were reading books and pursuing

academic interests all day. It was the changing way young people are consuming media.

In the years that have followed, I have only noticed an increase in this. I won't even get into the topic of newer social media platforms like TikTok (maybe another time). But suffice to say that the way children today watch and read and consume media is radically different compared to what anyone who is a millennial or older grew up with.

Pictured: Mr Hudson learns about Pewdiepie, circa 2014

My warning to Gen Z. It happens to us all, eventually.

* You WON'T BELIEVE what happens next!

But I need to get to my confession/apology. Because I realised recently that it isn't just the younger generations that have changed. They are taking us older folks along for the ride as well. Now, I certainly won't be telling you that my favourite thing to watch these days is an unfunny Swedish man playing video games and making bad jokes (I still don't understand the appeal of Pewdiepie, and never will). But the way I consume media has drastically changed as well, and it is fair to say that it has been influenced by younger people. Right around the time that young people are moving away from Youtube to newer platforms (Twitch, TikTok etc.), it has become an increasingly important part of my life. These days, I hardly ever "watch television" or even "TV shows" anymore. However, what I do watch quite a lot is people on Youtube talking about TV shows or films. I can't even really explain the appeal to myself. I could be watching the TV shows and films that I loved as a kid, or even any of the numerous newer TV shows and movies that have come out in recent years. But I don't! Instead, I end up watching "retrospective video essays" about the cultural relevance of obscure television programs from the 1980s and '90s, or reviews of old WWF wrestling events that I watched as a child (these are particularly fun, I must admit). Of course, much of this is driven by nostalgia (as so many of us are as we get older). But like I said, I could be watching the actual shows and films themselves, so that's not the only thing at play here. It was recently, while watching a retrospective of 90's TV show *Malcolm in the Middle* (a show I never even really liked that much), that I realised I was essentially just doing the same thing I had made fun of my Gen Z students for doing – rather than consuming a media product (be it TV show, film, or video game) myself, I was watching other people consume and then talk about it. And I have to say, even though I still don't understand why, I do enjoy it. So, I apologise to my students for making fun of them for this in the past. As always, it is the youth who set the trends, and then older people like me catch on right around the time you guys move on to something else. So I guess you can look forward to my article on "Why TikTok is Great, Actually" in about five years or so.

David Hudson
(Autor je vyučujícím angličtiny)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečení za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech & Boreczech
FB: Nesprávné citáty z Libně

Janichová: Že je to tak, Tomáši?

Fabián: Jsem si skoro jistej, že ne, ale upřímně řečeno jsem neposlouchal.

Fessová: Hele, kdes sehnala tu stepující želvu?

Kubcová: Šmankote, já zapomněla vypnout vyhřívání písku!

Hillová: Stejně je divný, že platíme, abychom viděli jiný lidi...

Haláček: Myslíš prostituci, filmy, nebo koncerty?

Hillová: Brýle.

Fessová: Všechno je bumerang, když to hodíš přímo nahoru.

(Arnot zařve)
(Valášek zařve hlasitěji, aby prokázal svou dominanci)

Kräussl: Nechceme něco... udělat?

Výšková: Ne, zajímá mě, kdo vyhraje.

Dvě lhářky

Vlak nejede tiše. Vrže a drkotá a každou chvíli sebou prudce hrkne.

Aně to ale nevadí. Je zvyklá jezdit vlakem. Pokaždé v tento čas, pokaždé po této trase. Každý den. Na sobě má oranžové letní šaty v barvě, jak sama ráda říká, západu slunce. Ruce má položené v klíně, aby jí sukni nezvedl vánek proudící dovnitř z otevřeného okýnka, a u nohou má položený černý batoh, který za celou cestu zatím ani jednou neotevřela. Ve tváři má výraz absolutního znužení, dívá se přímo před sebe na účes jiného cestujícího. Okolní krajinu už viděla stokrát.

Na následující zastávce nastupuje žena. Na první pohled je jí něco mezi třiceti a čtyřiceti lety.

Zřejmě je také velmi unavená, soudě podle tmavých kruhů pod očima, a nejisté chůze.

Po několika vteřinách, kdy si prohlíží ostatní cestující v poloplném vlaku a zvažuje svoje možnosti, usedá vedle Any. Jedná se o jistou Vilmu Zítkovou, úřednici pracující ve velké bankovní společnosti. Po této trase také jezdí každý den, pokaždé ve stejný čas, ale dnes ji z práce pustili o trochu dříve, kvůli tomu, že její sedmiletý syn si doma zlomil ruku.

Samozřejmě je vyděšená a vyčerpaná. Ale namísto toho, aby se chovala tak, jak by se v její situaci chovala většina lidí, Vilma hledá cokoliv, co by jí poskytlo určité rozptýlení. Proto se otáčí k dívce vedle sebe a začne si ji prohlížet.

„Jste vážně hezká,“ říká po několika sekundách. Ana, která si Vilmina nepokrytého pohledu již všimla, jen se rozhodla na něj nereagovat, otočí hlavu.

I když se to tak možná nezdá, Ana také za dlouhé jízdy hledá rozptýlení. Po tom, co si bledou ženu na vedlejší sedačce pečlivě prohlédne, usoudí, že se jedná o vhodného společníka ke konverzaci a se zaujetím odpovídá: „Definujte hezká.“

Vilma, od takto mladé dívky čekajíc pouze přijetí komplimentu, se nad otázkou zamyslí. Po chvíli opět promluví: „Je příjemné se na vás dívat.“

„A co přesně je na mém vzhledu příjemného k pohledu?“

„Máte hezké zlaté vlasy, dlouhé řasy, přívětivý úsměv.“

„Vy jste mě viděla se usmívat?“

„Ne.“

Chvilí opět pouze ticho, pak zase Anin hlas:

„Je zvláštní, jak definujete krásu.“

„Vážně?“

„Ano... Víte, člověk může být hezký s jakoukoli barvou vlasů, s jakýmkoli úsměvem.“

„Myslíte?“

„Hmm.“

„A jak byste odpověděla vy, kdybych se vás zeptala na definici krásy?“

„Řekla bych, že ji neznám. Nelhala bych.“

Ana se usměje.

„Vskutku máte hezký úsměv.“

Ana neodpovídá.

„Vy mi nepoděkujete?“

„Za co?“

„Za kompliment?“

„Vždyť jste pouze konstatovala fakt.“

Následuje pár minut mlčení. Pak ticho přeruší opět Vilma.

„Kam jedete?“

„Domů ze školy.“

„Čekají na vás doma rodiče?“

„Jen táta. Se svou matkou jsem nikdy nemluvila.“

„Opravdu?“

„Nikdy se o ní nikdo ani nezmínil. Občas si představuji, že jsem se jednoho dne prostě objevila na světě...“

„Znala jsem taky jednu holčičku, kterou její matka opustila, když byla ještě hodně malá. Byla to smutná dívka, tichá, hubená. Hrávala si s mým synem na pískovišti.“

„Ted' lžete, slyším to z vašeho hlasu.“

„Vy to nikdy neděláte?“

„Samozřejmě, že ano. Akorát si dám vždycky pozor, aby všichni věděli, že se chystám lhát.“

„Takže vyprávíte příběhy.“

„Ne. Spíše vymýšlím, co by se mohlo stát v jiné verzi tohoto světa.“

„Jako třeba co?“

„Jednou jsem si vymyslela ženu, které nikdo nemohl říct ne.“

„To přece není jiná verze tohoto světa.“

„Proč ne?“

„To by se nikdy nemohlo stát.“

„Kdybyste ji potkala, hned byste věděla, že mohlo. Mě jednou přinutila tančit kolem jako nějaké bláznivé dítě a ještě do toho zpívat. Ale mně to nevadilo. Kdyby mi řekla, ať se postavím na hlavu,

taky bych to udělala. Kdyby mi řekla, ať sním svou vlastní botu, udělala bych to také. Ach, tak byla krásná.“

Vilma se na chvíli odmlčí.

„Nejsem si jistá, zda bych ji chtěla potkat.“

řekne nakonec.

„Určitě chtěla.“

Následuje opět dlouhé ticho. Ani jedné z nich ale nevadí. Ana pokračuje v zírání do prázdna a Vilma se dívá z okénka. Muž přes uličku začne hlasitě kašlat a kdybyste se zaposlouchali, slyšeli byste i otáčení listů časopisu, který má postarší žena o dvě řady vepředu položený na klíně.

Konečně se ozve plechový hlas ohlašující další stanici. Ana se beze slova zvedne a mávne na ženu stojící na druhé straně skla. „Kdo je to?“ zeptá se Vilma.

„Má matka. Čeká na mě.“

„Myslela jsem, že matku nemáte.“

„Lhala jsem. Ráda lžu. Je to zábava. Můžu díky tomu být kýmkoliv, vymyslet si jakýkoliv život.“

„Víte, co? Také ráda lžu.“

„Já vím.“

„Lhala jsem, už když jsem vám řekla, že si myslím, že jste hezká.“

„Já vím, slyšela jsem to z vašeho hlasu... Ale, myslím si, že nemáte pravdu. Jsem nejhezčí člověk v tomto vlaku.“

„Definujte krásu.“

„Neznám definici krásy.“

„Alespoň v tomto jste nelhala.“

Ema Tillová (kvarta)

Jen kozel nečte PORGAZÍNI

Hudební vokno: Conan Gray

O kom jiném bych Vám teď také mohla psát než o Conanu Grayovi, na jehož koncertě jsem nedávno byla. Pořádně jsem tuto událost ještě ani nezpracovala, nepřijde mi to reálné. I proto píšu právě o něm a jeho hudbě, protože mé vzpomínky a dojmy z *live verze jeho hudby jsou ještě stále čerstvé a nezměněné časem. A vzhledem k tomu, jak skvělý zážitek to byl, rozhodla jsem se Vám tohoto zpěváka představit.*

Začátkem jeho kariéry byl vlastně Youtube, kam nahrával některé covery a vlastní skladby. Mezi ty patří například Idle Town nebo Grow. Později v roce 2018 vydal své první EP *Sunset Season*. Obsahovalo pouze 5 skladeb a jde poznat, že jsou méně "vyspělé" než jeho novější tvorba. Tomu se však nemůžeme divit, bylo mu pouhých 19 let, když je napsal. Podle jeho slov bylo EP inspirováno albem *Pure Heroine* od Lorde, kterou uvedl jako jeden ze svých vzorů. O dva roky později vyšlo jeho první album *Kid Krow*. V něm se objevily jeho nejspíše nejznámější skladby *Heather* a *Maniac*. Ty jsou z mého pohledu už trochu ohrané, a hlavně nejsou jeho nejlepší tvorbou. Přesto však právě jim vděčí za svůj breakthrough, a musí se jim nechat, že jsou celkem chytlavé. Momentálně je na celosvětovém turné a nedávno oznámil, že na konci června vyjde jeho druhé album *Superache*.

Já jsem se k jeho hudbě dostala přes skladbu *Lookalike*, která dodnes patří k jedné z mých nejoblíbenějších. Nesmím také nezmínit *Wish You Were Sober*, skladbu, kterou Conan Gray koncert v Praze otevíral. Podceňované jsou též *The Cut That Always Bleeds* nebo *Checkmate*, obě z *Kid Krow*. Z mého pohledu jsou však nejpovedenější jeho novější skladby, tedy ty z roku 2021 a 2022. Jde na nich hodně poznat zlepšení a osobní růst – vyspělost, které Conan Gray od začátku své kariéry dosáhl. Perfektně popisuje jeho emoce nebo situace, v kterých se ocitl a výborně je zpracovává jak lyricky, tak i muzikálně. Z nových skladeb jednoznačně vystupuje *Memories* a *Jigsaw*. Obě se zdají být osobnější pro Conana Graye, více totiž dává průchod

jeho emocím a osobnosti, což dle mého názoru velmi přidává hlavně ke kvalitě textu.

Jeho hudba není pro každého, ale určitě to pro ty, co ho ještě neznají, stojí za pokus. Jsou to chytlavé a do detailu propracované skladby. Něco, co opravdu oceňuji, je, že zůstává upřímný a „pravý“ – píše o pocitech, s kterými je velmi jednoduché se ztotožnit, i když nejste celebrita. Má velmi dramatickou povahu a schopnost určité události vtipně, ale trefně zdramatizovat. Nepředstírá, že je perfektní nebo, že vše zvládá stoprocentně s nadzvedlou bradou a dobrou náladou. Jeho live verze nebyla o nic horší než nahrané skladby. Myslím, že to bylo možná i lepší, částečně kvůli atmosféře, kterou dokázal vytvořit. Má obrovský talent a důkazem toho jsou i jeho nové skladby. Jak už jsem říkala, jsou velmi propracované jak v textu, tak i po muzikální stránce a tyto dvě věci tvoří důvod, proč podle mě hudba Conana Graye tolik vyniká. Můžeme se tedy víc než jen těšit na album *Superache*, které vyjde už za chvíli. Očekávání jsou velká a já věřím, že budou i naplněna.

Julie Kozmíková (kvarta)

Zbloudilý koráb JN

Náhoda tomu chtěla, že koncert Jaromíra Nohavici v pražském Divadle Bez zábradlí byl z dubna 2020 přesunut na 7. únor 2022. A jako už mnohokrát předtím, na jevišti vystupovali rovnou dva moravskoslezští písničkáři: Nohavica-umělec a Nohavica-člověk. Toho prvního, dle mého názoru geniálního umělce, jenž dal českému folku přehršel nádherných skladeb, bezmezně obdivuji. S tím druhým, poněkud sentimentálním a politickou orientací problematickým boomerem, který si ještě onoho sedmého únorového dne dělal legraci z kritiků jeho přijetí Puškinovy medaile od Putina, často vášnivě nesouhlasím.

Únor se chýlil ke konci, když došlo ke zločinné ruské invazi na Ukrajinu. Věnuji se Nohavicově osobě a dílu tak dlouho a intenzivně, že právě jeho reakce na tuto strašnou událost byla jednou z prvních věcí, na které jsem byl velmi zvědav. A přišla: po strohém vyjádření pro média ostravský bard uspořádal 2. března on-line koncert *Vlaštovko, leť. Během něj se distancoval od Putina, odsoudil jeho válku a vyzval posluchače k zaslání příspěvku na účet Člověka v tísní, jehož číslo zveřejnil hned na titulní stránce svého webu. Ke své tolikrát propírané medaili řekl, že ji vrátet nebude, neboť by to bylo jen laciné gesto. A navíc jí prý dostal za písně, ne za válčení, jak prohlásil několik dní předtím. (This is debatable, řečeno s panem profesorem Ruferem.)*

To hlavní ale na on-line koncertě nezaznělo explicitně. Byl to totiž celkový projev Nohavicově člověka. Tatam byla bodrost, sarkasmus i zbytečné narážky směřované ke svým kritikům. Z celé půlhodinky byla znát těžká deziluze, velké vystřízlivění, pokora, možná i lehký stud, ale hlavně smutek. Smutek z toho, že svět, kde si slovanské i jiné národy rozumějí a dokážou spolupracovat, je pryč. Smutek ze zničení naivních snů o současném Rusku. Smutek nad nesmyslným vojenským konfliktem přinášejícím utrpení běžným lidem. V případě nepolitické osoby – a v případě vždy svérázného Nohavici tuplem – je pro mne něco takového možná dokonce cennější než demonstrativní posyp hlavy popelem na tiskovce či vracení metálů, jakkoli je zejména druhá činnost rozhodně namístě.

Mimochodem, aby těch náhod nebylo málo, den po únorovém pražském koncertě jsem navštívil výtečné představení Divadla D21 KRYL – *Zmrdtvýchvstání zažít pojednávající, jak už z názvu vyplývá, o dalším velevýznamném českém písničkáři a shodou okolností též Nohavicově vzoru a učiteli. Možná, že kdyby se Karel Kryl dožil dnešních dní, vystoupili by ve zmiňovaném protiválečném on-line vysílání spolu.*

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)
(Napsáno 3. 3. 2022.)

Pod zámkem

Květiny na baterky
a psací stroje
víkendy plynou
mizí v houpacích sítích
vteřinová ručička běhá kolem dokola
od rána do večera
čumíš do obrazovek
obrazovky na tebe čumí zpátky
elon musk už je zase na měsíci
ty bys chtěl bejt třeba u moře
nebo aspoň ve vlastní hlavě

Mikuláš Fantys (oktáva)

At' už spím

Bezesné noci
mé tělo mě prosí,
Prosím, běž už spát

Však myšlenky zvláštní plují mi
hlavou
Obavy, touhy, názory
Dělá mi trable, najít tu pravou,
která mě uklidní navzdory
všem těm ostatním.

Prosím, ať už spím

Ema Tillová (kvarta)

PERLY SVINÍC(M)

Pokorný

JP: Ještě jednu věc jsem chtěl... Příští týden vám dám pár otázek, na které vy písemně odpovíte... A já vám je ohodnotím.

JP: Tak byste si holky mohly vzít povinně dobrovolný referát.

Huliciusová

AH (v sextě): Kdo ještě někam jede?
hlásí se půlka třídy

AH: Áha, tak to jsme úplně v hajzlu.

AH: Právě jste způsobil, že už do konce roku svým dcerám nekoupím pero! A koukám, že už ani nůžky...

AH: Na to, abych jedla ve školní jídelně, jsem moc krásná.

(MF kouká pod lavicí do mobilu)
AH: Vy jste jako ta malá čivava, co sere do květináče a myslí si, že ji nikdo nevidí.

Valášek

(o vracení učebnic)

MV: Protože příští týden přiletí supice Huňková, knihovnice supice, a vyklove z Vás ty učebnice.

(o Achillovi)

MV: Prosimvás, až budete máčet ta svá mimina, ponořte je celé pořádně... Jednou provždy.

MV: To může být jakýkoliv člověk, který vám bude dávat NDR. Nevyžádanou Dobrou Radu.

Scholz

(strká šroubovák do zásuvky)

MS: Možná mě to zabije, ale tak uvidíme.

MS: Vy jste možná rozuměli salám, ale je to selen!

Žytek

JŽ: Já jsem jenom hodnej...

A pak se v hodnoceních dozvím, že nemám autoritu.

Arnot

MA: Dobrá úvaha... se kterou se dá hrubě nesouhlasit.

(o tom, kolik bylo rodů na českém trůně)
MA: Jenom čtyři! Srovnejte si to s nějakými výtrusovci, nebo jinejma hovadinama, co se učíte v biologii.

(o Stoličném Bělehradu – Székesfehérvár)
MA: Co by to mohlo znamenat Stoličný? Je to od slova stolice, ale hovno to není. No, královská...

(před přednáškou)

MA: Nikdo si nevezme mobil! Ani náznakem! Ani kousek!

Tatíček

PT: Si myslím, že z vás fakt chcípnu.

PT: Někteří lidé, co neznají PORG, si myslí, že je elitní škola.

PT: Tak vy řeknete: "Ty jsi ale kočka," ale ona se vás zeptá, jaký je to jazykový prostředek.

PT: Když třeba vejdu do zoo a vidím samičku od mravenečníka, tak si ji nechci pohladit.

(po zkoušení)

PT: Vy jste se přihlásil... Ale vždyť to neumíte!

AT: No...

PT: To je taková sebevražda!

Fabián

TF: Jestli budete mít vždycky na všechno jiný názor, budete vypadat jako ten debil Volný.

TF: Najděte si někde kousek papíru, třeba vytrhněte kus češtiny.

Roleček

.(na tabuli jsou matematické výpočty z předchozí hodiny)

AR: Antikrist je mocný!

AR: No to je strašné, vejdu do třídy a všichni koukají do telefonů. To už bych byl raději, kdybych vešel a spatřil, jak si celá třída aplikuje pervitin.

AR: Víte někdo, proč Všemohoucí stvořil ježka?

AR: To, že si to nepamätujete, neznamená, že jsme to nebrali.

Hillová

(děláme cvičení)

ŠCh: Meine Freundin ist

22 Jahre alt.

LH: Gut für Sie.

Talácko

(na třídním výletě)

MJ (ke KJ): Jaktože sekundáni a primáni neví, že mají sbírat perly sviním?

ZT: A to já se tak snažím, já už se tady dva roky můžu roztrhat, a furt nic, a o Haláčkovi, kterej už tu tři roky není, se furt píše!

Na Větrné hůrce

aneb jak to chodí v londýnském divadle

Když jsem před pár dny opět jako turista vstoupila na londýnskou půdu, okamžitě mě uvítal ten krásný a drsný pocit Londýna, o kterém jsem ani netušila, že ho mám tak ráda. Stává se mi to vždycy. Vždycky na tu neuvěřitelnou kulturu, milost a pracovitost této metropole zapomenu a když znovu přijedu, Londýn mi ji opět nekompromisně připomene. A já, aniž bych si toho byla vědoma, opět odjíždím trochu se zlomeným srdcem, ale zároveň s nadějí, že tu třeba na tomhle světě někde pro mě místo je.

S tím se koneckonců pojí i moje návštěva londýnského Národního divadla. Ve svých několika návštěvách Londýna jsem si pokaždé našla prostředky ke zhlédnutí muzikálu na West Endu, ale v budově obrovského Národního divadla jsem do té doby nebyla. Upřímně jsem ani úplně nevěděla o jeho existenci. Londýn pro mě byl West End, parky a metro. Pak jsem ale byla obdarována lístkem na představení Na Větrné hůrce, a tak jsem neváhala vytáhnout sako a několika vlaky i metry (překvapivě jsem se neztratila) jsem se do této ohromné budovy vypravila.

Ihned při vstupu jsem pochopila, že londýnské divadlo funguje poněkud jinak než to pražské. Lon-

dýňané nemají čas se do divadla příliš vymódit, nebyla bych překvapená, kdyby většina z nich přijela rovnou z práce. Také nemají čas stát po představení dlouhé fronty v šatnách, a tak místnosti šaten zůstávají prázdné a lidé si zkrátka své kabáty složí do klína. Tohle všechno ovšem neznamená, že si daného představení neváží. Právě naopak. Troufla bych si říct, že Londýňané si kultury váží nade všeho nejvíc. Právě proto byl také sál úplně plný.

Na Větrné hůrce je představení adaptované ze stejnojmenné knihy od Emily Brontë. Nejprve jsem byla z příběhu poněkud skeptická, protože jsem byla přesvědčená, že nemám ráda přehnanou romantiku těchto typů anglických románů. Návštěvu divadla bych ale nikdy neodmítla a jsem ráda, že jsem tak neudělala. Na Větrné hůrce totiž není jen o romantice mezi dvěma lidmi, nýbrž o romantice mezi lidskými emocemi, krajinou anglického venkova, životem a smrtí nebo spíše posmrtným životem, složitostí lidských vztahů a mnoho dalšího. Tento příběh zkrátka přesvědčil i mě, zapřeného pesimistu, že jakási romantičnost se vyskytuje ve všem.

Samotné představení bylo vedle výborných hereckých výkonů všech účinkujících především po-

Poznámka: Emily Jane Brontë (1818-1848) byla britská spisovatelka, jež se proslavila právě románem Na Větrné hůrce (*Wuthering Heights*). Byla nejmladší z pěti sester Brontëových (její sestrou byla také např. Charlotte Brontë, autorka románu *Jane Eyre*) a publikovala pod mužským pseudonymem Ellis Bell. Inspirací pro román *Na Větrné hůrce* jí byla vřesoviště na anglickém venkově, které často ráda pozorovala ze svého okna.

ctou knize a spisovatelce samotné. Po celou dobu jeho trvání jsem si byla vědoma, jak moc toho mám společného s různými postavami a když jsem se čas od času dívala na obličej ostatních diváků, byla jsem si skoro jistá, že to mají stejně. Aniž byste si to uvědomovali, tak vám všechny postavy ke konci příběhu přirostou k srdci a spolu s herci a diváky jste jako jedna velká rodina. Tohle je prostě výjimečnost

divadla – příběh a svoje pocity z něho cítíte nejen vy, jako u čtení knihy, nebo vy a lidi kolem vás, jako při návštěvě kina, ale vy, lidi kolem vás a herci, kteří nad příběhem strávili nekonečně mnoho času a jsou dojatí vašim zuřivým potleskem. A dokud vás příběh zanechá alespoň s nějakým pocitem nebo myšlenkou, je to podle mě víc než dost.

Anežka Julia Peimer (kvarta)

Politická báseň

Za Babiše bylo líp

Napříč celou českou zemí
rozmáhá se podezření,
že v důsledku této vlády
pojde celý národ hlady.

V Břeclavi i v Bučovicích
shlukují se po tisících.
Dav již vyčkává a jása
hledě, jak přijíždí spása.

Už se něco blíží z dále,
je to náklad'ák, či Jeep?
Už k nám jede Hnutí ANO
vozem, na němž stojí psáno:
„Za Babiše bylo líp!“

Nastává však překvapení,
dav naň hledí v ohromení.
„Já nevěřím svému zraku,
on přijíždí v obytnáku!“

Nápis „Zákaz zastavení“
pro vůz zřejmě problém není.
A jen těch pár chvil stačilo,
aby se tam utvořilo
úctyhodné shromáždění.

A ten, jenž obytnák řídí
odhodiv své modré sako
se kšiltovkou „Sorry jako“
Zdraví slovy: „Čautě lidi!“

A když se ho místní tážou,
co že pro ně vláda dělá,
proč jim nevychází vstříc,
Říká, chytaje se čela:
„Nic, nic, nula, nula, nic!
Sdílejte, než to zakážou!“

A už vystupují jiní,
ti, již také na setkání
přišli plnit své poslání
pomocť Česku teď a nyní.

Jedna z nich, jež bývá zvána
Instagramu ministryní,
ze všech nejvíce se činí,
ve svém kroji odhodlána
ekonomiku nám spasit
a i s inflací zápasit.

Jenom svými idejemi
zastíní Keynese i Smithe,
její momentální mise –
vysvětlit všem v této zemi,
že je nutno provést změny,
hlavně zastropovat ceny!
Již začala debata
na všechna možná témata.

Po otázce o inflaci
příčetnost už zřejmě ztrácí.
„Rusnokova dražota...“,
pro sebe si blekotá.

„Samý slova, samý sliby,
nedělaj však nic pro lidi!
Tahle vláda, to je vtíp –
za Babiše bylo líp!“

„Lžou a lžou, to všichni vidí,
Pětikolka, ať se stydí!“
„Zdražili mi už i vlaky,
Fiala, toť podlý typ!
Věz, že na tě dojde taky,
za Babiše bylo líp!“

Večer, pan předseda, zpraven
o tom, že tam již jsou sami,
odchází pryč, značně znaven,
míře si to do Příbrami.

Tam, v blízkosti gymnázia,
dostal záchvat deliria.
Za nepřičetného smíchu
konverzoval s kachnami,
o tom, jak chce tato vláda
okrást české občany.
„Pane ministře?“
„Haló?“,
se tam stále ozývalo.

Mikuláš Peroutka (kvarta)

Filozofická okenice: Co lidé potřebují?

Na první pohled se tato otázka zdá být poměrně jednoduchá. Když se ale pořádně zamyslíme nad významem slova „potřebné“, narazíme na další z vágně definovaných pojmů dnešního světa. Abychom tomuto termínu lépe porozuměli, je nutno prvně určit, k čemu vlastně potřebné? Pokud bychom se totiž bavili o tom, co člověk opravdu potřebuje, jsou to věci, bez kterých nemůže žít. Jídlo, pití, místo, kde může na noc složit své tělo k odpočinku a podobné. To ovšem stačí pouze k přežití, ale nezaručí to nic navíc. K růstu člověka je potřebných věcí podstatně víc. Potřebuje v kondici udržovat jak svoji fyzickou, tak i psychickou stránku. K tomu musí mít kromě věcí potřebných k přežití i štěstí, lásku, zájmy, kontakt s ostatními lidmi, zájem o svět kolem sebe, ale i volný čas, setkávání se s problémy a jejich následné řešení. Získání těchto pocitů a zkušeností je ale

subjektivní a každý člověk ho může dosáhnout jinak. V této úrovni se začíná rozlišovat důležitost jednotlivých věcí pro různé lidi a asi nejvíce se blíží dnešnímu pojetí tohoto slova. Používá se ale mnohem více často, než by se podle pravdy používat mělo. Začalo se volně zaměňovat se slovem **chtít**. Ve vyšších vrstvách společnosti, kde mají lidé naplněny veškeré potřeby, začali slovo „potřebuji“ jednoduše používat ve spojení s věcmi, které by mít chtěli. Potřebuji nové hodinky. Potřebuji nové auto. Potřebuji nový mobil. Samotný termín potřebovat postupem času stále u většího procenta populace ztrácí svůj prvotní význam a přejímá význam chtění. Nejedná se o problém, ale pouze to poukazuje na určitou lidskou přirozenost. Když mají lidé dost, začnou potřebovat ještě víc.

Robert Latýn (septima)

Esej

Válka s mloky

Čapkovo dílo *Válka s Mloky*, španělsky též *la Guerra de les Salamandres*, je příručkou každého správného kolonizátora, který chce svoji moc upevnit s pomocí živočišných zbraní a ovládnout mezinárodní hospodářství. Také je to moc pěkná knížka. Mně se třeba hodně líbila, ale vím, že někdo od nás říkal, že se mu to relativně zajídalo. Já bych si dovolil tvrdit, že Čapkovo využití publicistického stylu v kontrastu s lineárním vypravováním dějové linky je nekonvenční demonstrací moderní meziválečné literatury v Čechách, a proto je to i velice zajímavá knížka.

Nejprve bych si chtěl položit otázku, kde Čapek našel zdroje o existenci této mořské velko-

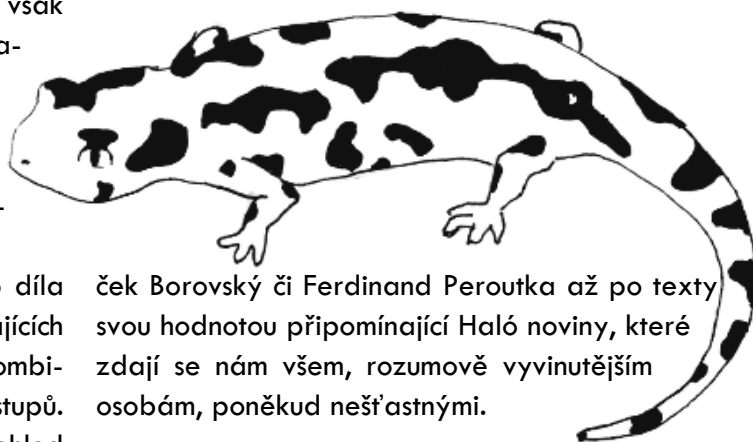
civilizace. Je toto doopravdy tehdejší realita 20. století, nebo je to jen snůška vtipáren a nesmyslů. Další dohady se mohou objevovat, neboť podle nejnovějších jazykových rozborů vidíme podobnost s díly Sofokla, posléze i Euripida. Karel Čapek se podle všeho stranil vlivům Aischyla, nicméně. Proto lze konstatovat, že jeho přesah do jiných literárních epoch je zřejmý i z pohledu naprostého laika. Zejména v období normalizace Mloci vyklozili úsměvy na tvářích velké části populace. Jsou patrné i vlivy Apollinaira, které se projevují v častém střídání perspektiv i míst, není zde tedy klasická jednotná místa, času a děje. Ach, co by na to řekl Aischylos. Je jisté, že ani tomu největšímu dřevákovi neu-

niknou kubofuturistické tendence a nuance díla. Čapek není pouhopouhým spisovatelem, nýbrž rozervaným umělcem, obratným malířem, který s lehkostí Picassa kreslí kontury dechberoucího příběhu a se satirickou dovedností Molièra kritizuje geopolitické poměry světa dávno pominulého, je tomu však opravdu tak, vezmeme-li v potaz i dnešní paralely ke kapitalistickému směřování mocností? Nepochybně můžeme s jistotou tvrdit, že agrese žraloků je nikoli nepodobná současnému počínání ruského medvěda, který nenasytně pojídá zásoby sýpky Evropy.

Nebylo by ovšem čapkovské, kdyby do díla nezařadil spoustu jazykových libůstek vymykajících se normám. Například jeho využití četných kombinací různých typů žánrovosti slohotvorných postupů. Mimo hlavní dějové linky se v textu naskýtá pohled i na jazykové archetypy méně obvyklé pro románovou literaturu, čímž myslím především jeho hravé poznámky pod čarou (všimněme si prosím další inspirace, ze které Čapek nepochybně čerpal své nápady. Podobnost s tímto slohovým výstupem můžeme nalézt v archivech Jana Nerudy, který se proslavil svými podčárničky neboli fejetony). Tímto způsobem se autor nesmazatelně zapsal do historie, protože mix pro romány tolik typického uměleckého funkčního stylu s poznámkami pod čarou plnými inteligentních idejí tvoří nezapomenutelnou atmosféru – jako byla ta u stolu – jež v jiných literárních dílech nemá obdoby.

Kdyby si snad někdo pomyslel, že se pověstná čapkovská kreativita výše zmíněnými skutečnostmi vyčerpala, je přirozeně na omylu. Zmínit je nutné

především rozličné články z novin, jejichž vlastnictvím se mohl pyšnit pan Povondra, pracovitý, ovšem poněkud jednodušší jedinec. Jejich kvalita a myšlenkové bohatství byly zcela logicky rozděleny do mnohých škál, od úrovně velikánů jako Karel Havlí-

ček Borovský či Ferdinand Peroutka až po texty svou hodnotou připomínající Haló noviny, které zdají se nám všem, rozumově vyvinutějším osobám, poněkud nešťastnými.

Kryštof Kasha (septima)

pozn. red.: Bez kontextu je toto veledílo poněkud nepochopitelné, proto si k němu dovoluujeme dopsat několik krátkých vět. V květnu psali septimáni esej na téma „jazykové a žánrové různorodosti Války s mloky.“ Zatímco většina lidí odevzdala poctivé, ale někdy poněkud nezáživné práce, Kryštof Kasha se rozhodl úkol pojmout originálně. Jeho dílo je zde v původním znění, dle jeho vlastních slov pokus o lyrickou esej s prvky inspirace od Aischyla. Upoutávkou budiž věta pana profesora Tatficka: „Já jsem si to vlastně rád četl, ale bez jakékoli snahy tomu porozumět.“

Neviditelná ruka

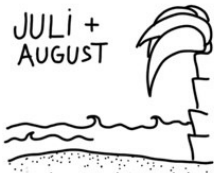
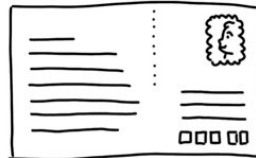
Mizíš v taxíku, kterej jede na druhěj
konec města
do spalovny odpadu nebo do něčího bytu
ulice pode mnou se roztéká a skapává
do kanálu
odkud se odvalí do moře

Budeme chodit po pouštích
v oprejskaných plynových maskách
hrát kuličky v písečných dunách
a budeme šťastní
neviditelná ruka
nebo duch Václava Havla nás spasí

Mikuláš Fantys (oktáva)

Die Deutsche Seite

Da es draußen (hoffentlich) wunderschön ist, und wir möchten nicht, dass Sie die Deutsche Seite den ganz en Tag lesen, haben wir diesmal eine sehr anspruchslose Aufgabe für euch. Finde alle (10) Wörter zum Thema **Sommerferien!**

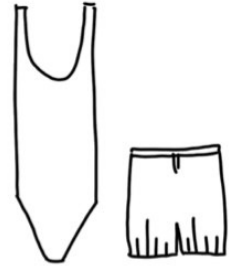

A	N	A	N	E	G	L	K	J	T	P	S
L	R	R	W	I	P	R	O	K	R	O	R
E	S	L	E	A	J	S	I	P	U	S	B
S	A	I	I	I	N	O	U	O	I	T	K
E	N	E	C	L	S	D	Y	L	P	K	O
N	D	G	S	H	A	E	E	I	S	A	O
D	B	E	R	A	S	A	P	R	L	R	N
E	U	S	M	S	L	O	J	A	N	T	E
F	R	T	U	D	P	E	N	L	S	E	K
L	G	U	R	L	A	U	B	N	S	S	I
K	N	H	I	T	A	U	C	H	E	N	J
J	A	L	Z	C	U	W	I	N	E	N	P

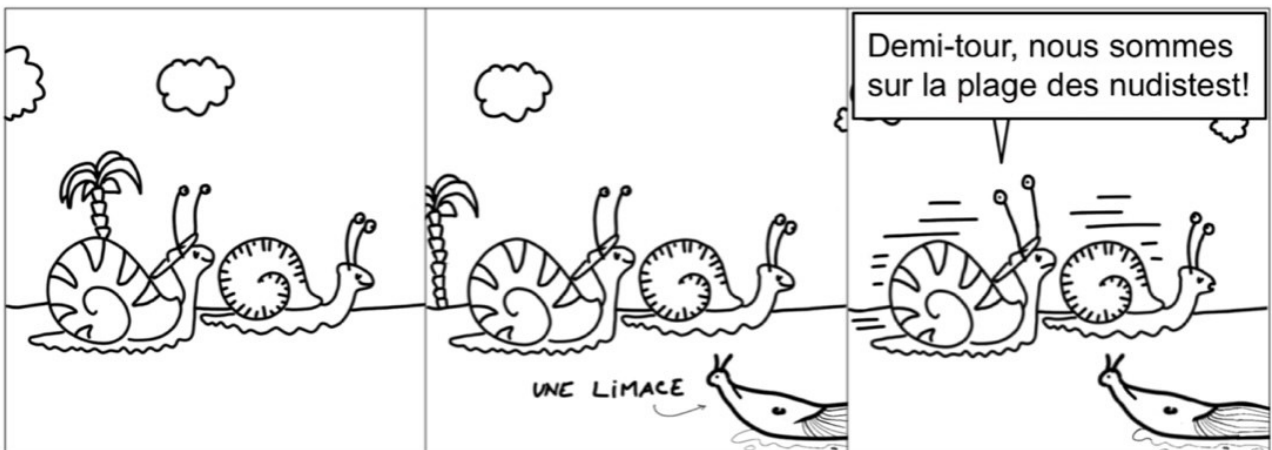
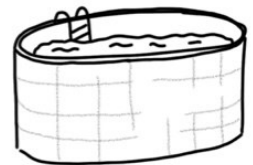
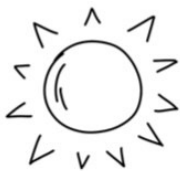
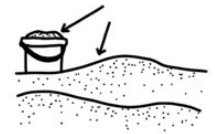

La page française

Les vacances d'été sont presque là et nous sommes prêts. Mais attention! N'oubliez pas votre écran solaire, car comme le dit un vieil adage turc: „Le seul pays où on ne te bronze pas du nez... est le Népal.” Capiche? Trouvez ton nouveau vocabulaire pour les vacances d'été!

M	E	R	S	N	O	E	M	P	E	M	L	P
C	A	K	A	E	L	U	L	A	N	V	V	I
V	R	I	B	K	R	R	K	R	B	A	M	S
N	S	È	L	I	L	E	M	A	Q	C	E	C
P	E	L	M	L	N	V	P	S	E	A	S	I
I	B	R	B	E	O	S	P	O	R	N	J	N
M	R	O	E	P	S	T	K	L	S	C	U	E
N	O	S	M	E	S	O	D	L	B	E	S	J
M	N	Q	O	B	P	M	L	E	L	S	R	O
J	Z	P	G	L	A	C	E	A	B	S	E	O
U	E	S	K	L	E	M	I	M	I	A	J	S
K	R	R	Q	J	H	I	Q	E	J	R	I	J
H	V	E	B	H	R	U	L	U	N	J	E	N

Rozmarná operace

NOVÁ DOBA

Mnozí nešťastlivci, ocitnuvši se vprostřed veli- kolepého měsíce února, odebírají se do lůna budo- vy rudé, honosné, přeživší větry staletí. Ach, jakých strastí dočkají se tam tentokrát! Připomínajíce stádo spráskaných domácích mazlíčků, dumají o tom, co je tou věcí, již vůdce veliký v tento nikoli neobyčejný den potřebuje tak nutně řešiti. Hle, lampoví a ochrana lidská, jakož i ta v podobě psích spřežení, kterážto byla spojena se stavem let dávno minu- lých. Vyjádřiti údiv nad tím, jak se v tomto okamže- ní okolnosti sehrály? Spíše nikoliv – co by si o nás byli pomyslili ti nahoře?

Dorazivši přeci jen do budovy posvátné, use- dají zděšení na židličky již připravené. Pokud mož- no, oděni dle zvyklostí pozorují toho hlavního a sami do hovoru nikoliv že by vůbec nevstupovali, nýbrž o tom, že by do něj zabředávali způsobem výrazněj- ším, mluvití též nelze. Někteří, řkouce cosi na úrovni své vytříbeného, pokusili se o to, ovšem, jak už moh- lo býti očekáváno, bez valného úspěchu.

Před okamžikem, kdy promluva, jako vždy zářivě blyštící schopnostmi těch, již na ní se podíleli,

byla prohlášena za ukončenou, byl Ladimir Utin, pán tohoto paláce, kde třpytivost mísí se se zchát- ralostí předmětů dávno zašlých, vynesl konečný roz- sudek. Ode dne zítřejšího, v zápisu jehož se jen číslo druhé objeví, na světě zrodí se dvě nové lidové re- publiky – Oněcká a Uhanská. Jejich lidu je třeba, děl, pozoruje nedůvěřivě své podřízence, zajistiti nezávislost, anžto je po dobu delší než přijatelnou utlačován mocností vycházející z tradic, jež jí přines- li lotři nejzrůdnějšího století předchozího. Rozhodnutí vykonáno jest, tudíž nešťastlivci mohou zahájit cestu zpět do rozličných sídel svých.

LADIMIR UTIN

V onom chrámu, jenž hrdě odnepaměti nese jméno Reml, se příležitostně vyskytuje jeho věčný vládce Ladimir Utin, nepobýváje zrovna v některém z úkrytů svých četných. Těmi neoplývá jen tak na- zdařbůh – vždyť je tomu již dvěmečítma roků, co jeho hvězda září. Dává tedy naprostý smysl, že ni- koliv zanedbatelný podíl světového obyvatelstva touží po tom, aby byla zastavena v rozletu. Utin ostatně se s těmito pocity potýká již od časů dávno zhasnuvších svá světla – a přeci tak blízkých – kdy sloužil těm nejtajnějším z tajných.

V těchto dnech se Utin, přemýšleje o dalších krocích svých, jimiž by zásadně mohl pohnouti děním světovým, obzvláště cítí poněkud neklidný. Nezávis- lost utlačovaných útvarů uznána jest, avšak bude to dostačující? Vyskytuje se možnost, že by podniknouti mohl cosi mnohem významnějšího. Tlak zpoza hranic na jeho říši, kde zítra znamená již včera, dosahuje rozměrů dříve nevidaných. Třeba bude pozvati si do honosného sídla, dí, opět hosty té nejvyšší jakos- ti. Vyloučeno není, že učiněna budou nová rozhod- nutí, jejichž důsledky býti mohou sáhlé skutečně da- lece.

Poté, co ještě dvakrát byla se odehrála navý- sost vznešená událost západu slunce, počtili Reml a jeho vládce návštěvou bijci z těch nejoddanějších – Ergej Ojgu, jakož i Alerij Erasimov. Vypadajíce při tom nikoliv zcela myslí přítomně, namířili si to skrz rozsáhlé chodboví na konci konců až k Utinovi, je- hož urputné vzezření stalo se na okamžik mírným. Skončivše nedlouhé rozjímání, jež smyslu mnoho ne-

přineslo, jelikož vše podstatné již předtím bylo zařízeno, oznámil Utin, vyhlížeje při tomto sdělení způsobem odhodlaným, konečné řešení této palčivé otázky. „V tom okamžení, kdy hvězda naše největší viděti nepůjde a na přístroji Celsiově setkáme se s hodnotami velice nízkými, budiž zahájena speciální vojenská operace.“ Co přesně chtěl tímto obratem dosud neprozkoumaným básník pověděti, jasné je nejspíše pouze jemu samému.

SPECIÁLNÍ VOJENSKÁ OPERACE

Jak tedy již bylo zmíněno, speciální vojenská operace konečně dočkala se svého počátku v rozbřesku posledního dne čtvrtého v týdnu měsíce druhého. Prohlásiv ji za zahájenou, Utin myslil si, že nebude národu jeho činiti potíže žádného rázu. Na Krajině, kam po poctivém provedení všech potřebných cvičení rozhodnul se poslati své síly, budou přec vítáni, ježto jsou to právě oni, kdo toto prastaré území říše spasí od vlivů uskupení dávno poražených, jež nyní opět počínají zdvihati hlavu.

Po čase nikoliv předlouhém ovšem bylo stále zřejmější, nakoliko se Utin v úsudku svém zmýlil. Místní, nemyslíce při tom na své dějiny, kde mísí se období světlá s těmi nejtemnějšími, urputně dokáží se protiviti jakýmkoliv snahám o nastolení zářivé budoucnosti. A nejen to – dokonce se v případě, kterýžto doputuje do všemožných kronik, odhodlali k tomu, aby některé z jeho sluhů věrných poslali kamsi do těch prostorů, odkud do přístroje Harringtonova dostávají se výrobky, jež jsou lidstvem vytvářeny již od pradávna. Pozoruje tyto nepříjemnosti, zhýralá skupina vládců opačné strany světové zasazuje se taktéž svými činy o to, aby operace potýkala se s těžkostmi nikoliv nevýznamnými.

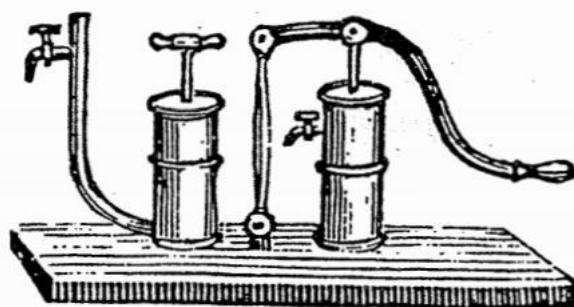
Jelikož je třeba zameziti stavu, kdy odvážlivci všeho druhu nebojí se pomáhati zrůdným vládcům Krajiny, svolal Utin v Remlu shromáždění pomocníků svých nejbližších, na něž, dumajíce o tom, co nutné může býti řešiti tentokráte, odebrali se Ojgu a Erasimov. Promluvy rázu zdlouhavého se nekonaly, dvojice výše zmíněných nešťastlivců pouze vyslechla si rozhodné vystoupení Utinovo.

Ten děl: „Vzhledem k chování povahy nikoliv přátelské z té druhé světové strany, jejíž pánové zavádějí pro nás všemožná omezení a dopouštějí se vyjádření, jež nelze popsati jako milovná míru, donucen jsem uvésti zbraně své nejmocnější do stavu, kdy by schopny byly v čase kratším a s větší lehkostí postaviti se útoku na naši velikolepou vlast.“ Nejeví

se býti tak klíčovou skutečností, že oznámení toto slavnostní nepřináší s sebou příliš významné důsledky, neboť ústřední účel, a to vyvolání všeobecného strachu, byl naprosto přesvědčivě splněn.

Dny a týdny ubíhají jako divoká voda, výsledek kýžený ovšem stále ne a ne dostaviti se. Během jednoho z hovorů četných s vůdcem svým zadumal o příčinách tohoto stavu nikoliv příznivého jeho podřízenec, jehož hlavním úkolem býti má šíření myšlenek velikých do světa širého. Ergej Avrov, prohlížeje si místnost jako vždy honosně vyhlížející, prohlásil: „Ladimire Ladimiroviči, z jakého důvodu potýkáme se s takovými potížemi, jež v případě žádném nemohli jsme očekávati?“ Utin, jehož vzezření stalo se zasmušilým, ho pokáral. Vždyť přeci jde vše podle toho, jak jsme si věci předem určili. Na veřejnosti takto nesmí býti hovořeno! I přesto však posléze přiznal, že Avrov, zíraje v tomto okamžení vyděšeně směrem ke stěně, nemusí nacházeti se daleko od pravdy. „Tento způsob operace,“ děl vposled, odvraceje se od obrazu sebe samého, „zdá se mi poněkud nešťastným.“

Daniel Mitrofanov (septima)

Přístroj na výrobu Porgazínu.
(z redakčního archívu)

Rothenburg

Ctihodným občanům Rothenburgu není třeba vánočních dramaturgů. Uličky a domečky ze středověku stavěli měšťané na hypotéku. Zažít tak advent v Rothenburgu.

P. V. Šumlíř

Pražský výběr v Lucerna Music Baru

Herci Divadla Jára Cimrmana, téměř všichni hluboko v důchodovém věku, s oblibou říkávají, že příchodem na scénu všechny jejich stařecké neduhy odpadají. Možná na tom něco bude, divadelní jeviště či koncertní pódium zřejmě má takovou moc – členové Pražského výběru, někteří zanedlouho sedmdesátníci, totiž 12. dubna v Lucerna Music Baru odehráli koncert s energií, za niž by se nemuseli stydět ani hudebníci o generace mladší.

Abychom byli úplně spravedliví: první pecka, *Pražákům je hej*, ještě vykazovala drobné problémy s tempem. Ale pak už to jelo jako po másle: *Na václavském Václaváku*, *Olda je přítel můj*, *Tatman*, *S. O. S.*, *Proč jen já*, *Člověk bez talentu*, *Hrabě X* a další hity Výběru se nezadržitelně valily na rozjařené pražské publikum. Frontman Michael Kocáb v sobě nezapřel bývalého politika a aktivního občana, když mezi písněmi krátce vyjádřil solidaritu s Ukrajinou a prezidentu Putinovi přelíhavě věnoval *Zubatou a Snaživce*. Duo hráčů na bicí nástroje Kladius Kryšpín a Jiří Hrubeš společně s hostujícím DJem Roxtarem uhranuli diváky divokým bubenickým číslem, kytarista Michal Pavlíček si stříhl několik virtuózních sol a pořád stejně nespoutaný Vilém Čok zvládal vedle zpěvu a hry na basketbalu také řídit tombolu, která během koncertu proběhla.

Pražský výběr zkrátka ukázal, že i po mnoha desetiletích má pořád co říct a hrát. Verva, se kterou tak v Lucerně učinil, byla ohromující. Zážitek!

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)
speciální poděkování:
Honza Kaczor (oktáva 2010/11)

Mistr a Markétka

Adaptaci románu od ruského autora Michaila Bulgakova uvádí Divadlo v Dlouhé jako novinku sezóny. Román, ve kterém se neustále dva světy střídají, propojují, ovlivňují, není lehké ztvárnit. A i tak bych řekl, že tohle představení neurazí. To, jakým způsobem je vyřešená scéna (pojízdnost prakticky všeho), které role jsou společně v dvojroli, i hudba od skladatele D. Šostakoviče, to všechno skvěle zapadá.

Obzvlášť bych zde rád vyzdvíhl roli vypravěče, kterou jsem viděl v podání Zuzany Stavné. Myš-

lenka přidat vypravěče byla pro tuto inscenaci malou spásou. Dílo nelze obsáhnout v celé své kráse, dokonce ani tři hodiny na to nestačí. A právě proto je postava, jejíž podstatou jsou drobnosti, detaily a odkazy na knihu, potěšením pro diváka, zvláště pokud jsou tvůrci nuceni vypustit části původního děje.

Knihy je lepší. Ale tak je to vždy. Pokud jste četli, neváhejte a běžte se podívat na inscenaci o Moskvě, do které právě přijel Woland, o Moskvě, ve které se budou dít podivné věci. A nezapomeňte, nikdy se nepouštějte do řeči s neznámými lidmi! Nebo spíše, nikdy je nenechte pustit se do řeči s vámi!

(u_u)

Velký rozvod

Nic neshrnuje tuto knihu lépe než autorova slova: „Fantastický autobusový výlet z pekla do nebe. Vyhlídková jízda pro některé, ale rozhodně ne pro všechny.“ Jestli si vás toto nezískalo (mě tehdy ano), dovolte mi vás přesvědčit, abyste si tento titul, o rozsahu ani ne sto stránek, přečetli.

Nemůžete si vzít všechna vaše zavazadla na všechny cesty, nemůžete čekat, že lidé budou jiní. Po několika málo potížích jsem nastoupil do autobusu. Je tu kdekdo, ale všichni jedeme do nebe. Ačkoliv jsme byli v pekle, to mělo mimochodem velmi zajímavou podobu (doporučuji stránky 9–11), teď jsme najednou pryč. Nikdo po nás nechtěl žádné prověření, nic. Když jsem tam tehdy seděl na seda-

dle a mí spolusedící se měnili, nemyslel jsem si, že by se někdo chtěl tam dolů vrátit. Přece jenom déšť, sychravo, zima, osamění, no nic moc. Ale vraceli se. Nedokázali se přenést přes minulost, nechtěli přiznat své chyby, žálili, radši se vrátí zpět. A co já?

Toto by se dalo nazvat jakousi hlavní dějovou linkou, na sto stránek se toho ale vejde mnohem více. Jestli vás čeká aspoň jedna jízda autobusem, přečtěte si o lidech, takových, jaké známe, nepříbarvených, jak se vypořádávají s peklem a nebem, s nebem i peklem. Těmito dvěma, které C. S. Lewis popisuje v podobě, kterou si dokážeme představit, dokážeme ji uvěřit. Uvěříte?

(u_u)

P. S. Četli jste někdo Snoubení nebe a pekla od Blaka?

Každý má svou pravdu

Nejnovější titul repertoáru Dejvického divadla, jehož autorem je italský dramatik Luigi Pirandello, nabízí v režii Michala Vajdičky především řemeslně velmi dobře inscenovanou komedii. Poněkud obskurní partička sousedů, která se zuřivě (a neúspěšně) snaží zjistit podrobnosti o podivné rodině odvedle, je fabulí, jež dejvickému ansámblu sedí.

Škoda jen, že Jaroslav Plesl (jinak přítom skvělý) a Klára Melíšková místy utíkají ke svým osvědčeným kracím a urvanost tria Melíšková-Krobotová-Holcová je chvílemi příliš silná. Naproti tomu Veronika Khek Kubařová zvládla svůdnou italskou stylizaci zdaleka nejlépe z dam, a to s překvapující přirozeností, Hynek Čermák se blýskl v nezvykle ňoumovité úloze a Ivan Trojan ovládl druhou polovinu svým podáním postavy rádoby důstojného, čím dál opilejšího prefekta. Výtečným režijním nápadem je pak propojení zdánlivě bezstarostné letní komedie s nástupem italského fašismu.

Vajdičkova inscenace v žádném případě není špatná, ale... Konvenční činohra - není to na Dejvice málo? A na druhou stranu: proč by DD nemohlo být třeba takovým lepším Činoherákem? Na tyto a podobné další otázky si každý návštěvník proslulé scény jistě odpoví jinak - a to je vlastně moc fajn.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Postřehy z Motala

Možná jste si někteří z vás všimli, že jsem se na pár měsíců vypařila ze školy. Bohužel jsem shodou okolností kvůli psychickým problémům byla hospitalizovaná na Dětské Psychiatrické Klinice v Motole. Neváhala jsem a celé tři měsíce si každý den zaznamenávala do deníku. Útržky z mého pobytu jsou zmíněny na řádcích níže.

Rohlíky s máslem

První věc, o které se chci zmínit, je strava. Věděla jsem, že motolská nemocnice je *obsessed* s rohlíky, ale netušila jsem, jak moc. Skončilo to s dvěma rohlíky k snídani, rohlíkem s máslem k svačině, suchým rohlíkem s jablkem k druhé svačině, dvěma k večeři a jedním k druhé večeři. Naučila jsem se takto rozpoznávat několik typů rohlíků – klasický, tvrdý, gumový, celozrnný, sýrový, loupákový rohlík a koblihový rohlík. Po čase mi opravdu začaly lézt krkem, jelikož z domova nejsem na rohlíky zvyklá. Víím, že naši stravu neuznával ani personál.

Jelikož jsem byla hospitalizovaná s PPP (porucha příjmu potravy), měla jsem nastavený speciální stravovací režim. To znamenalo nejen stravu šestkrát denně, ale i vyškrabávání všeho, co se dalo. Máslo vyškřabat, obaly od jogurtů a pomazánek vyškřabat, nože od másla olíznout...byly i případy, kdy jsme museli sníst i semínka, která opadala z celozrnného pečiva, a nasypat si do jogurtu cukr, který opadal z koblíh.

Po jídle jsme museli půl hodiny ležet na lůžku s nataženými nohama a čekat, až se odemknou záchody. Ty se totiž zamykaly po každém hlavním jídle. Od ostatních víím, že opravdu trpěli.

Terapie

Ke stabilizaci psychických problémů by se mělo přistupovat v podobě terapií. Ty bohužel v DPK tolik neprobíhaly. Každý z nás měl svého vlastního doktora a bylo na něm, zda s pacientem bude terapii dělat. Někteří tedy skončili pouze s pětiminutovým sezením. Kromě individuálních vizit byla jednou za týden velká vizita, kde byli přítomni

všichni doktoři, primářka, psychologové a občas studenti. Také jsme měli skupinové terapie – dvakrát do týdne verbální skupinu a jednou do týdne PPP skupina. Když měly sestřičky dobrou náladu, tak nás vzaly do malé tělocvičny, kde lidé s mojí diagnózou mohli hrát ping-pong, ostatní mohli využívat běžící pás.

Jednou za čas jsme měli i muzikoterapii, arteterapii nebo autogenní trénink. Vše vedla černo- vlasá cizinka, která při autogenním tréninku neustále opakovala: „Mám těžké a unavené nohy.“ Po propuštění jsem zjistila, že autogenní trénink většinou netrvá pouze jednu minutu. Největším highlightem těchto terapií pro mě byla pohybová terapie, kdy jsme s ní všichni cvičili Pamelu Reif, i když pacienti s PPP měli jakýkoliv pohyb zakázaný. Paní bohužel byla velmi nespolehlivá a terapie neprobíhaly pravidelně, takže je pak sestřičky začaly organizovat samy. Fajn bylo, když přišly dobrovolnice – hrály s námi hry, dívaly se s námi na Výměnu manželek, nebo občas přivedly terapeutického psa. I tak byl bohužel terapií nedostatek a všichni jsme byli nadopovaní prášky.

Volný čas

V Motole jsem velmi často zažívala krušné chvíle, a tak mi pomáhalo, když jsem si mohla s někým popovídat. Naštěstí bylo opravdu snadné najít si kamarády. Volný čas jsme trávili čtením, pletením náramků, díváním se na televizi a povídáním. Zvednout náladu se nám snažil i personál a občas si s námi přišel povídat. Mým nejoblíbenějším zaměstnancem byl sanitář Bohoušek, vysloužilý policajt, který s námi po večerech hrál kostky. Byl moc milý a doteď s ním jsem v kontaktu. Měl rád hudbu a když jsem měla náladu, tak jsem jemu a ještě druhé sanitářce hrála na housle. Pokud jsem neměla co dělat, tak jsem se odebrala spát.

Možná toto všechno zní jako bizár, ale pro stabilizaci to bylo nutné. Ať se na to dívám jakkoliv, tak víím, že bych se bez hospitalizace neobešla.

Berta Bašta (kvarta)

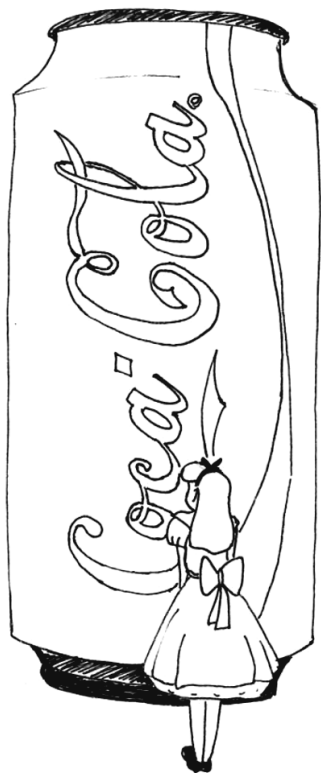
The adventures of the soda aisle

(aneb Alenka v říši chonku)

Tento článek věnuji své americké mamince Betsy.

Představte si průměrný supermarket. Máte? Výborně. Většina z vás teď pravděpodobně myslí na ten, který máte blízko vašeho bydliště, možná na stanici metra. Ten, kam chodíte, když vám chybí v sobotu dopoledne jedna ingredience k obědu. Každý z nás jeden takový má. A teď si představte ten, kam chodíte, nebo spíš vaši rodiče, jednou za měsíc. Ten, který se většinou nachází v obchodním centru někde na kraji Prahy a seženete tam všechno od pračky přes pyžamo až po plísňový sýr. Možná vám vždycky (stejně jako mně) přišla tahle centra konzumu děsivá. Pokud ano, velkým obloukem se vyhněte Spojeným státům americkým. Takhle totiž vypadá každý průměrný „grocery shop“.

Moje americká rodinka nikdy nezapomene na okamžik, kdy jsem poprvé procházela Wegmann's. V hale větší, než terminál 2 na letišti Václava Havla se nenachází nic než jídlo a menší kosmetická sekce. Jenom ta by u nás vyšla na samostatný obchod.

Ta pravá zábava však začíná, když chcete něco najít. Přisahám, kdybych si na chytrých hodinách zapnula chůzi v hale, trhala bych rekordy. A to jsem se jen snažila najít měkký sýr. Jenže sýry se tu nachází ve třech sekcích – americké gurmánské, světové gurmánské a ty pro obyčejné smrtelníky. Na to, jaký je v tom rozdíl, jsem za čtyři týdny přijít nestihla. Samozřejmě jsou na třech místech celého toho obřího komplexu, který se z nějakého důvodu stylizuje jako rakouská horská chata. To znamená, že se jedná o zdaleka nejhistoričtější budovu v okruhu padesáti kilometrů.

Mojí nejoblíbenější částí však je, jak název napovídá, ulička (nebo spíš bulvár) s limonádami. Je totiž velká asi jako ten průměrný supermarket u stanice metra. Coca-colu tu seženete v deseti různých obalech. A to nemluvím o počtu příchutí. Moje americká rodinka si ze mě dodnes dělá legraci, protože když jsem tam vstoupila poprvé, spadla mi brada pomalu až ke kolenům, pět minut jsem tento výjev zpracovávala a pak si ho šla natáčet, abych si ověřila, že to celé není nějaký horečnatý sen způsobený předávkováním cukrem z reese's velikonočních vajíček, aneb co jsem měla ten den k snídani. Další čtvrt hodinu jsem běhala tam a zpátky uličkou a pokaždé našla nějaký nový druh limonády. Dodnes moje americká ségra lituje, že si to nenafilmovala a nemůže mě tím teď vydírat. Poučila se – existuje dokumentace mě v továrně na hershey čokoládu, kde se snažím nezešílet z množství reese's a v Hot topicu, kam bych se dle jejích slov měla přestěhovat. Nikdy už se tohoto vtipu nezbavím.

Takže co jsem si tedy odvezla z Ameriky kromě nových slovíček, černých triček a pár kil navíc? Že je všechno obrovské. Naprosto zbytečně naddimenzované. Auta, domy, obchody, balení potravin a, dle slov mé americké mamky, lidé. Nemyslím si, že je Amerika úplně země nekonečných možností, ale rozhodně je zemí nekonečného konzumu a balení kolových nápojů (nejlepší je Dr. Pepper, věřte mi).

Magdalena Formánková (sexta)

Legendy o světcích a světicích

Přinášíme několik veršovaných životů svatých, jak je zpracovali kvartáni. Světce či světici volili podle svého křestního jména, případně podle osobních sympatií. Podmínkou bylo alespoň dvacet veršů, a to osmislabičných, jelikož právě oktosylab byl pro české veršované středověké legendy charakteristický.

*Martin Valášek
(Vyučující češtiny)*

Svatá Veronika

V Apokryfech byla douška
Jak Veroničina rouška
Zázrakem byla stvořena
Podoba Krista vložena
Do režného plátna kousku
Dívčina malého ubrousku.

Kristus Římany bičem hnán
Klesal pod tíhou mnohých ran
Na kopec Golgota nesl kříž
Více mrtvých než živý již.

Mnohokrát klesl a zas vstal
Pochopy hnaný dál a dál,
Když u cesty zjevila se
Ve své čisté mladé kráse
Dívka jménem Veronika
Dcera místního kameníka.

Nevěděla jak pánu ulevit
Zkusila pot z tváře setřít
Na šátku co Mu dala
Se Jeho tvář zachovala.

Veronika Mašíčková (kvarta)

Svatá Viktorie

Krásná svatá Viktorie
s kamarádkou Antolie
z bohaté rodiny byla,
krása však jí nestačila
a na boha se obrátila.

Jednou pak z ničeho nic,
mladík dobře vycovaný,
šel jejím rodičům vstříc.
Že si prý Viktorku vezme,
řekl Eugen láskyplně.

Jak to dívka uslyšela,
zamilovaně doufala,
že pohanského muže svého
na křesťanství obrátí.

Když se jí to nepovedlo,
ze vztahu šup, šup a pryč.

Ego mužské zhrzené
těžko tuto zprávu neslo,
tak nezbylo nic jiného
než vyhrožovat mladé dívce
bitím i voláním soudce

Výhrůžky však nepomohly,
čistou pannou zůstala.
Býk jí pak pro její víru
na kousíčky roztrhal.

Viktorie Poláková (kvarta)

Svatá Julie z Korsiky

Chtěla bych vám teď vyprávět,
o dívce, co přišla na svět
v Kartágu, se narodila.

Urozený původ měla.
Do otroctví ji unesli,
z města rodného odnesli.

Jako otroka prodali,
napospas cizím vydali.
Eusebius byl jí pánem,
nosila mu džbány s vínem.

Služebnicí byla dobrou,
nakonec i oblíbenou.

Stále se k Bohu modlila
a Ježíše uctívala.

Její pán jiné bohy měl,
její víru měnit nechtěl.

Jiní muži doslechli se,
že k jiným bohům modlí se.

Chtěli ji pak vykoupiti,
jejich víře naučiti.

Eusebius ji neprodal,
cizím mužům ji nevydal.

Muži se ale naštváli,
a tak Julii unesli.

Když jejich víru odmítla,
v jejich očích se pomátla.

Dlouho ji poté mučili,
nakonec na kříž přibili.

Julie tam pak zemřela,
s Ježíšem v duši zůstala.

Julie Kozmíková (kvarta)

Svatá Kristýna z Bolseny

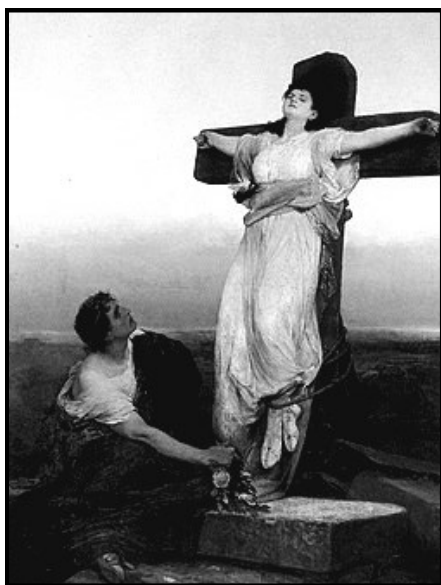
Rodiče měla pohanské,
věřila víře křesťanské.
Otcem jí byl krutý soudce,
Křesťanství odmítal prudce.

Otcem v komnatu zavřena,
pohanské bohy ctít měla.
Jejich sošky s odhodláním
rozbila, rozdala chudým.

To zjistil otec, supěl zlostí,
dal jí mučit, bez milosti.
V kole nad ohněm týrána,
bičována, bita byla.
Andělé ji navštívili,
její rány uzdravili.
Otec ji však stále mučil,
do jezera s šutrem strčil.

Kámen dívku nestáh na dno,
k břehu dopravil ji snadno.
Podlehla mukám posledním,
probodnutí šípem jedním.

Kristián Doležal (kvarta)

Svatá Julie z Korsiky

Svatá Dorota

Kdysi dávno v Caesareji
žila panna jak z idey.
Krásná a spanilá byla,
jednoho dne však zjistila,
že vládce předvolal si ji
a to určitě v naději,
že obrátí její víru
směrem k pohanskému stylu.
Jak myslela, tak se stalo,
od vládce se hned ozvalo:
Abys mohla dále žít,
víru musíš obrátiti.
Najdeš si muže, Doroto,
a samozřejmě mimo to
našim bohům obětuješ,
pak už nic nepotřebuješ.
Dorota se jen zasmála:
Já už jsem si Krista vzala.
Vaše božstvo možnost není,
radši skončím ve vězení.
A tak, že se vzdát nechtěla,
za mříží vmžiku seděla.
A později pak po králi
tam mladé sestry poslali,
které dříve pod pohružkou
obrátily též víru svou,
aby líbeznou Dorotu,
přemluvily hned k obratu.
Avšak místo toho, aby
skočila na pokus chabý,

k sestrám panna promluvila
a zpátky je obrátila.
Vládce když se to dozvěděl,
co dělat dále nevěděl.
Ty dvě sestry ze své vůle
nechal uvařit ve smůle.
A krásnou pannu Dorotu
chtěl také zbavit životu.
Nařídil ji co nejdřív stít,
než stihne všechny přemluvit
ke křesťanské víře správné.

A ráno stálo ohavné
popraviště na náměstí.
Kdo to neviděl, má štěstí.
Panna šla na svoji smrt už,
když přistoupil k ní mladý muž.
Posměšně svůj klobouk smekl
a pak s úšklebkem jí řekl:
Když v ráji je to tak blahé,
pošli mi jablko sladké.
A pár minut před popravou
přinesl anděl plodů dvou.
Mladý muž se tak udivil.
Vždyť prostředek zimy tam byl.
Než stačil něco udělat,
panna Dorota zemřela.
Tento muž jménem Theofil
ten den se k víře obrátil.
A za jeho novou víru
provrtali do něj díru.
Ale za to, že Krista hájil,
je spolu s Dorotou v ráji.

Ema Tillová (kvarta)

Svatá Veronika

O čem mluvím, když mluvím o Star Wars

ke dvacátému výročí uvedení Epizody II - Klony útočí

Star Wars mne provázejí celým mým dosavadním životem. Jako úplně mrně usínající u čehokoliv, co se vysílalo po dvacáté hodině, jsem zhlédl v té době nejnovější díly I, II a III (a císař Palpatine byl u mne zásadně *palaptýn*). Na základce jsem poté objevil kouzlo starších epizod IV, V a VI, přičemž *strhující závěr posledně jmenované jsem si pouštěl znovu a znovu během několika dní. Ani nejnovější trilogie mne pochopitelně nenechala chladným a už coby gymnazista jsem nové příběhy z předaleké galaxie s nadšením hltal v kinech; v předloňské koronavirové pauze jsem pak objevil i Star Wars literaturu.*

Ale proč zrovna Star Wars? Čím je tvořen jejich nezpochybnitelný „rajc“, kvůli kterému jsou tolik populární? Nevím, jak to mají ostatní, ale za sebe se pokusím odpovědět v tomto článku.

Patos. Ale ne v negativním slova smyslu. Krásný patos! Jak Jediové a Sithové chvíli bojují, a pak se jen se zapnutými světelnými meči obcházejí a kultivovaně a duchaplně se urážejí. Jak Luke ani Rey Skywalkerovi nezařvou „Zdechni, dědku!“, když jsou konfrontováni s císařem Palpatinem, nýbrž první demonstrativně odhodí svou zbraň a

praví „Nikdy se neobrátím k Temné straně. Zmýlil jste se ve mně, Výsosti. Jsem Jedi, jako byl můj otec.“ a druhá hlavnímu záporákovi galaxie na jeho „I am all the Sith!“ odpoví „And I’m all the Jedi.“. A nic z toho nepůsobí nepatřičně, ba naopak. Navíc se Star Wars, i přes vše dosud řečené, vždycky zas tak vážně neberou a nabízejí i nemálo humorně odlehčených momentů.

Hudba. Fanoušci předaleké galaxie jsou opravdu hyperkritičtí, a pokud natočíte nový film, můžete si být jistí, že vás za něj někdo z nich sprdne. Na jednom se však i ti nejnáročnější shodují – že skladby Johna Williamse jsou skvělé ve všech devíti epizodách hlavní ságy. (Četl jsem dokonce něco v tom smyslu, že *Williams je jediný, který nás nikdy nezklamal.*) S výjimečnými kvalitami tohoto skladatele plně souhlasím. Z jeho hudby běhá mráz po zádech i při stém poslechu (*The Force Theme, Rey’s Theme*), umí diváka přenést do vesmírného baru (*Cantina Band*) i na imperiální základnu (*The Imperial March*) a máte chuť kvůli ní dokoukat dlouhatánské titulky až do konce (*Finale* či *End Title*).

Jediové. Ano, chtěl bych být Jedi – a kdo by nechtěl? Jediové nejsou žádné tupé mlátičky nebo krvelační válečníci, nýbrž ochránci míru a spravedlnosti v galaxii. Umějí se skvěle ohánět světelným mečem, elegantní zbraní, po níž touží snad každý, kdo ji někdy viděl. A ještě jedna věc, s níž Jediové spolupracují – Síla. Žádná nedůvěryhodná církev nebo nějaký nejistý Bůh, ale zvláštní přírodně-magická energie prostupující vesmírem a všemi bytostmi v něm.

Asi těžko by mě k Jediům vzali, nejsem vůbec odvážný ani šikovný. Přesto jsem se k nim v loňském sčítání lidu přihlásil. Částečně z recese, částečně coby hold Star Wars jako takovým a částečně zkrátka proto, že stát se Jediem by rozhodně nemuselo být k zahazení.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Požár na PORGu

Do naší školní budovy
Udeřily podkovy
Bouřlivého koně

„Naše krásné učebnice!“
Křičí paní knihovnice
Tohle je hrozný den!

Želvu taky přibalte
Axolotly zabalte
Musí odsud pryč!

„PORG vzplál jako zápalka!“
Zakřičela Amálka
Všichni běží ven

Valášek běží po schodech
Nemůže popadnou dech
Je slyšet jekot žen

Talácko rve do skleničky
Všechny ryby i rybičky
To je zvěřinec

„Všem tady jde o život!“
Každý řve jak idiot
Je to jak špatný sen

Kubcová brouky nahání
Kouřem přitom uhání
Už běží k východu

Fabián tahá králíky
Malý i ty velký
„Pomožte mu přec!“

Střecha padat začala!
Než se Janichová nadála
Slehla se po ní zem

Hudson křičí Ou Maj Gád
Začínám se hrozně bát
„Že já do Prahy jell!“

Patrik běží na pomoc
Je toho na něj však moc
Jak se dostat ven?

„Zavolejte hasiče!“
„Ať pomohou rodiče!“
„Tohle je zlý sen!“

Arnot se to snaží hasit
Hillová to běží hlásit
„Ať přijedou hasiči!“

Všichni se z domu dostali
Píseň o tom napsali
No tak – dobrou noc!

Někdo tu benzín zapálil
Všude děsný zmatek byl
„Všichni rychle ven!“

Bočana málem trefil šlak
„Vždyť v suterénu zůstal pták!“
Chudák andulka

Sofie Porubová (sekunda)

O strašlivém třídním výletě

Byla jednou jedna prima,
na výlet jít musela.
„Na výletě bude zima!“
Akorát že nebyla.

Bydlení bylo hezké z dálky –
roztomilé chatičky.
Našli jsme lahev od kořalky,
nebyly k ní skleničky.

Pak už jsme se vracet měli,
domov byl náš sen.
Zase přišla další túra
dlouhá jak blázen.

Výlet byl v Orlických horách,
proto zima měla být.
Nežijeme život v norách,
na pastvu můžeme jít.

První den jsme na výlet šli,
sotva si vybalili.
Až na horu Špičák došli,
na vyhlídce bláznili.

Dům a u něj hmyzí hotel,
tam jsme měli spát.
Kilometrů už byl kotel,
nemoh jsem se smát.

Bylo léto, a ne zima,
horko bylo veliké.
Nevěděla to však prima,
túry prý budou malinké.

U ohně jsme píšně pěli
s kytarou od Bukáče.
Trochu jsme se zastyděli,
měli cizí posluchače.

Ještě chvilku před večerí
koupat šli jsme se.
Kdo nevěří, ať tam běží,
schová se v lese.

„Zvládnutelné,“ nám říkali,
„i v tom horku mají být.“
Všechno bylo ale jinak,
prima začla dlouze výt.

Dokonce jsme venku spali,
uvnitř to nešlo.
Snad bychom se udusili,
dýchat se nedalo.

Dalšího dne brzy ráno
na nádraží jdem.
Už se přibližuje domov –
vzdálený to sen.

I o délce túr nám lhali,
brali jsme to osobně.
Někdy jsme se pohádali,
vrhali se po sobě.

Další den, hned časně z rána,
na túru jsme šli.
Že prý jen krátká procházka –
už jsme nemohli.

A to je příběh nás primánů,
co na výlet šli.
Navzdory chodeckým plánům
všichni přežili.

Sam Liška (sekunda)

pozn. red.: Pro ty, jimž texty písní nepřipadají povědomé, uveďme skutečnost, že obě zazněly zhudebněně na letošní sekundou pořádané Benefici.

DP/DR

*Za sklem se pohybují objekty a lidi
s cigaretou v ruce hledám kdo jsem
všechno kafe jsem vylil do záchoda
a teď už chci ven
chci ven z mojí hlavy
nerozeznám tváře jiných lidí
nerozeznám moji vlastní tvář
moje hlava je kus nábytku rozežranéj červotočem
kožená schránka co pozoruje dvourozměrněj svět*

Mikuláš Fantys (oktáva)

Porgazeen 80, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Berta Bašta, Mikuláš Fantys, Majda Formánková, Klára Jánošíková, Julie Kozmíková, Robert Latýn, Daniel Mitrofanov, (u_u), Anežka Julie Peimer, Mikuláš Peroutka, Emma Štorková, Ema Tillová, Vojtěch Voska, Eliška Vystavělová, Louis Zamazal

(+ sborovna: David Hudson, Michaela Stoilova)

Sběrači perel: Antonín Drlík, Michal Janočko, Lída Procházková, Markéta Šídllová, Vojtěch Voska

Ilustrace: Lucka Hachová, Linda Jechová, Julie Maříková, Rebeka Zábranská, Louis Zamazal

Fotografie: Vojtěch Voska

Titulní strana: Lucie Slámová

Šéfredaktorka: Klára Jánošíková

Sazba a grafická úprava: (u_u)

Korektura: Rebeka Zábranská

Propagace: Andy Poláková, Vojtěch Voska

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: janosikovaklara@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena:

Porgazeen 80 vyšel v červnu 2022 v nákladu ??? výtisků.